

Nóé

/ 3. oldal

*

Krisztus hét szava a kereszten

/ 43. oldal

Georg R. Brinke

EVANGÉLIUMI KIADÓ

© Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 9434 61 2

A magyarországi jogok tulajdonosa és a
kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Nóé

17 elmélkedés Nóéról

GEORG R. BRINKE

Fordította: SZABADI GUSZTÁV

* * *

NÓÉ ÉLETE 1Mózes 6,5–8

Ha Nóé életével foglalkozunk, ugorjunk évezredek és menjünk vissza az ókorba. 1Mózes 5,1-ben Ádám leszármazottaival találkozunk. Itt olvasunk Sétéről, akinek tizedik leszármazottja Nóé. Ez a nemzetségtáblázat a hit vonalát mutatja. Nóé ifjúkorát nem ismerjük, csak annyit tudunk, hogy istenfélő szülőktől származott, akiknek leszármazottait 1Mózes 6,2 „Isten fiainak” nevezi.

Nóé magyarul „vigasztalást, nyugalmat” jelent. E nevet apja adta neki s ebből az emberek kilátástalan, félelemmel teli életére következtethetünk. E névadásban fontos lelki igazságokat találunk: beismerést, reményt és vigasztalást (1Móz 5,29).

A bűn miatt megátkozott Föld (1Móz 3,17) csak nagy fáradtság árán adott gyümölcsöt az embernek. Az emberek csak akkor vették észre, hogy elvesztették kiváltságos helyzetüket, mikor a bűn következményei érezhetővé váltak. A szülők a névadásban kifejezésre juttatták azt az óhajukat, hogy e helyzetből szabadulni szeretnének. Nem követték Kain utódait, akik már régen megfélekeztek Istenről és a városépítésben és a zenében keresték a szórakozást, vigaszt (1Móz 4,17–21).

A jobb jövőbe vetett reménnyel először Évánál találkozunk, amikor így nyilatkozik: „Nyertem férfiút az Úrtól” (1Móz 4,1). Éva azonban csalódott. Most Lámelek előtt csillan meg a remény a félelemnélküli életre, mely fiánál, Nóénál bekövetkezett, mert az özönvíz után enyhült Isten szigora az emberekkel szemben (1Móz 8,22).

Lámelek, Nóé atyja mondta: „Ez vigasztal meg minket” (1Móz 5,29). E kijelentés többet jelent, mint amit és amire Lámelek gondolt, vigasztalást az életben, mert Nóé sok tekintetben Krisztus előképe, az emberiség megmentője lett. A mi Nóénk (Jézus Krisztus), vigasztalást és nyugalmat hozott, mert „betegségeinket ő viselte és fájdalmainkat hordozta”. Ő a vigasztalás Istene (2Kor 1,4), aki minket, mint egykor Nóé, igazi nyugalomba, új Földre visz.

Nóéval új időszak és az emberiségnek új története kezdődött. Ennek az új kezdetnek Mózes négy részt szentelt, melyhez kiegészítést Jézus, Péter és a Zsidókhoz írt levél nyújt. Ádámtól Nóéig keveset ír a Szentírás az emberek sorsáról. Ezek után feltűnő Lámelek őszintesége, melynek következtében feltárja küzdelmüket és fáradtságukat, vigasztalan és reménytelen életüket. Ugyanakkor látnunk kell az emberiség borzasztó süllyedését és a gonoszság növekedését. Nóé idejében érte el az özönvíz előtti emberiség azt a mélypontot, mely szükségessé tette Isten beavatkozását. Ezt bizonyítják a Szentírás különböző helyei.

Mózes az 1Mózes 6,5–7-ben arról beszél, hogy „megsokasult az emberek gonoszsága a Földön és az Úr igen bánkódott az ő szívében”. Az a tény, hogy Isten egy ilyen példa nélküli katasztrófával sújtotta a világot, melyet szeretett, mindent megmagyaráz. Ebben az időben élt Nóé és talált kegyelmet az Istennél. Istennel járt és bizonyosságot tett Róla.

Máté és Lukács is ír e napokról (Mt 24,37–38;

Lk 17,26–27), az emberek istentelenségéről és gonoszságáról. Nem hallgattak Istenre, hátat fordítottak neki és megvetették koruk legnagyobb isteni jelét, a bárkát. A szem és a test gyönyöreinek éltek. Szerették az élet hiúságát.

Péter az 1Péter 3,20-ban emlékezik meg erről az időről. Röviden és határozottan mondja: „Az emberek engedetlenek voltak akkor, amikor Isten Nóé korában türelmesen várt, míg a bárka föl nem épült”. Istennek nem maradt más választása, mint az özönvíz.

Utoljára a Zsidók 11,7 versére hivatkozom. A Zsidókhoz írt levél nem ennek az időnek a romlottságáról beszél, hanem Nóé magatartásáról a pusztulás idején. E versben Nóé az igazság hirdetőjeként áll előttünk, akit nem befolyásolt a világ fénye és zaja, sőt éppen ezt ítélte el benne. Ezért gyűlölte és vetette meg a világ, de ezért részesítette őt kegyelmében és szeretetében Isten. Ellenállt a kor áramlatának, amely mindent, ami erkölcsös és isteni volt, sárba tiport. Ebben a helyzetben egyedüli támasza Isten volt. Nóé napjai az „Ember Fiának napjaiban” megismétlődnek, de nagyobb mértékben, ezért legyen bennünk is hasonló érzés, mint Nóéban volt annak idején (1Pt 4,1).

NÓÉ ISTENFÉLELME **1Mózes 6,8–9**

Nóé kora után rátérek a személyére. A felolvasott versekben olyan helyzetben és állapotban találjuk, melyet nem vele született tulajdonságainak, hanem Isten kegyelmének köszönhet.

Nóé kegyelmet talált, de a kegyelem által nagy ellentét támadt közte és embertársai között. Ezt az ellentétet a „de” szócska fejezi ki. Ugyanezt az ellentétet találjuk 1Péter 2,8 és a 2,9 verse között. Ne felejtsük el, hogy mindnyájan vagy kegyelemben, vagy kegyelem nélkül élünk.

„Kegyelmet talált”. Talán így mondhatnám, a kegyelem megtalálta őt. A kegyelem nem örökség és Nóé sem örökölte, pedig istenfélő házból származott. Kapta, mert elfordult a világtól és a bűntől. A kegyelem megnyilatkozott előtte. Az Isten kegyelme, mely Jézuson uralkodott, rajta is megnyugodott (Lk 2,40). Az első amit Nóéról olvasunk, hogy „kegyelmet talált”. A kegyelem az első ajándék az újjászületett életben (2Pt 3,18). A kegyelem erőssé és Isten bizonyágtevőjévé tesz (2Tim 2,1).

A kegyelem megmentette Nóét. Isten elpusztította a világot, de Nóét megmentette az özönvíztől. Csak a kegyelem ment meg az eljövendő ítélettől (Jn 3,26; Ef 2,5).

Nóé igaz emberré lett, mert a kegyelem és a hit nemcsak megtartotta, hanem igazzá is tette (Ef 2,8; Róm 5,1). Isten úgy nyilatkozik róla, mint Jóbról (Jób 1,8). Először jön a kegyelem és azután az igazság, „mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek, az Isten dicsősége nélkül” (Róm 3,23). Jézus halála tett igazzá (1Pt 3,18). Isten csak a Jézustól kapott igazságot fogadja el, mely Krisztus halála által lett a miénk.

Nóé igazsága – egy igazság nélküli társadalomban – a mindennapi életben is látható volt. Aki istenfélő, annak életében meglátszik ennek az igazságnak gyakorlati oldala. Erről beszél az Úr a Hegyi Beszédben (Mt 5–7). Ez az igazság egyensúlyt teremt Isten és a mindennapi élet között, mert akiben Isten igazsága van, annak magatartása mindig feddhetetlen. Ha azt akarjuk, hogy bizonyágtevésünk feddhetetlen legyen, akkor életünknek is kifogástalannak kell lenni olyannyira, hogy a Sátán se találjon benne rosszat. Ha kifogásolni lehetett volna Nóé életét, akkor támadták volna beszédét is. A rossz hír, az anyagiasság, az adósság az embernek és a Sátánnak módot ad a támadásra. Ez bizonyágtételünket gyengíti s az ilyen étellel a Szent

Szellem nem vállal közösséget. Az igazságnak Nóé életében való megnyilatkozása mutatta, hogy:

Nóé Istennel járt. Nóé igaz és tökéletes élete feddő prédikáció volt a kortársaknak. Közössége nem kortársaival, hanem Istennel volt. Hogy igaz volt, azt a világ vette észre, hogy Istennel járt, azt a menny. Az Istennel való járás a bűn elhagyásának következménye volt. Valakivel kell, hogy közösségünk legyen: vagy a bűnnel, vagy Istennel. Nóé, mint dédapja Énok, az Istennel járt. Ezt a megállapítást, hogy „Istennel járt” az Ószövetség csak Énokról és Nóéről mondja. Istennel járnival, az Istennek való teljes átadást jelenti (1Móz 5,24) „Vajon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással” (Ám 3,3). Csak azok járhatnak Istennel, akik azt a célt tűzték maguk elé, hogy Isten igazságában éljenek. Dávid gyönyörűen fejezi ki magát, amikor azt mondja: „A te igazságod, mely a vesékben van” (elrejtve bennem) (Zsolt 51,8). Az Istennel járás rejtett isteni indulatot jelent (Fil 2,5). Saját célunkat Isten célja alá kell rendelni, az Ő célját sajátunkká kell tenni. Úgy kell állni Isten előtt, mint egykor Illés. Úgy kell Őt követni, mint egykor a tanítványok, Őt szolgálni mint Pál apostol (Fil 3,7–9; Csel 20,24).

Nóé tökéletes volt az emberek között s ezt a szép vonást ma is megtaláljuk a hívőkben. Nóé istenfélelme: ellentéte volt a kortársaknak; magatartása ítélete volt környezetének, élő bizonyágtétel és kötelességtudat mások számára. Úgy áll előttünk, mint Józsué és háza népe (Józ 24,15), érinthetetlenül, mint József Egyiptomban.

Ha Isten Igéje egy emberről ilyen szép bizonyágot tesz, akkor annak élete jó gyümölcsöket termő. Ez a titka annak, hogy oly sokra méltatta Isten Nóét, mert ő lett az Ószövetségben az emberiség megmentője.

ISTEN ÉS NÓÉ
1Mózes 6,11-13

Az Efézus 2,10-ben azt mondja a Szentírás, hogy „jócselekedetekre teremtettünk a Krisztus Jézusban”. Ennek az Igének a megvalósulását látjuk Nóénál. Amilyen hosszú volt az élete (950 év), olyan nagyok voltak a feladatok is. Istennek sok elgondolása és útja volt vele. Figyeljünk meg ezek közül néhányat.

Nóét Isten bizalmába fogadta. Sodoma pusztulásánál Isten Ábrahámot bizalmával tüntette ki (1Móz 18,16), Mózással megbeszélte az ószövetségi istentiszteletet és Nóéval a bárkát. Pált beavatta a Gyülekezet titkába, amely az Ő Teste. („Ez a titok el volt rejtve örök időtől fogva” Ef 3,9.) Az olyan embereket, mint Nóé – mert Istennel járnak – Isten bizalmába fogadja. E bizalom abban nyilvánul meg, hogy megmutatja neki – mint Jánosnak – az eljövendő eseményeket (Jel 1).

Nóé Isten barátja lett (6,8). Hogy nyerte el Isten barátságát? Barátja lett, mert engedelmességet Isten parancsának (vö. Jn 15,14-et 1Móz 6,22; 7,5; 9-cel). Mert Istennel járt, Isten elmondta neki gondolatait és terveit. Akiket Isten beavat titkaiba, azok Neki barátai (Jn 15,15). Isten szava és tervei világosak előttük.

2Péter 2,5-ben Péter Nóét az igazság hirdetőjének nevezi. E versből tudjuk meg, mit prédikált Nóé. De amint a názáretiek egyek voltak a felkínált kegyelem elutasításában (Lk 4,16), ugyanígy egyek voltak Nóé kortársai is az igazság megvetésében. Nekünk, akik várjuk az Úr Jézus újraeljövetelét az a feladatunk, hogy magasra emeljük az igazság fáklyáját, de ne felejtjük el, hogy ez az igazság csak akkor fénylik, ha mint Nóé, mi is az Istennel járunk. Nóé biztos volt saját szabadulásában, de azért mások üdvéről is gondoskodott.

Nőé által mentette meg Isten a teremtést. Ő volt az eszköz, mely által Isten megtartotta az embert és az állatokat. Hogy lett Nőéből mentő? Úgy, hogy Nőé engedett a megmentő erőnek. A megmentettekből lesznek a legjobb mentők. Isten minden gyermeke Isten bizonyságtevője s így egyben mentő is. Sajnos kevesen vannak, akik ezt Mesterüktől megtanulták (Lk 19,10).

Nőé az ígéretek hordozója volt (6,18). A Sátán azon dolgozott, hogy megghiúsítsa Istennek a Paradicsomban tett ígérését (1Móz 3,15). Egy család kivételével sikerült megnyerni az embereket s azt gondolta, hogy most megsemmisíti Istennek a Paradicsomban tett ígérését. Ahogy a Jelenések 12-ben a Sárkány el akarja pusztítani az asszonyt és fiát, ugyanúgy akarja itt a Sátán megsemmisíteni az emberiséget. De Nőé korának szabadítója lett. Egykor Fáraó azt kérdezte: „Találhatnánk-e ehhez hasonló férfit”, aki megszabadít minket az elkövetkezendő éhínségtől (1Móz 41,38)? József volt ez a férfi. Itt Nőé volt az az egyén, aki megmentette Isten alkotását. Mentő eszköz volt Isten kezében. Kegyelem élni olyan emberekkel, akik által Isten véghez viszi ígéreteit.

Nőé a kegyelemre emlékeztető jel. Isten elpusztította az egész világot (6,13), de Nőét megmentette a pusztulástól. Emlékeztető jelül állította oda a következő nemzedékeknek, mint az Isten kegyelmének, bölcsességének és hatalmának a jelét. Ellenállt az ellenség minden tervének és támadásának és így Nőé lett Isten kegyelmének a jele. Isten minden időben emlékjeleket állít kegyelmének. Üdvterve tele van ilyen emlékjelekkel. Így lett Pál apostol is Isten kegyelmének és irgalmának az emlékeztetője (1Tim 1,16).

A SZENT SZELLEM FIGYELMEZTETÉSE
1Mózes 6,3; 7-8

E verseknek tartalmuk szerint a 13. vers után volna a helyük. Azt olvassuk, hogy szólt az Úr. De kihez? Nóéhoz, akit a következő versekben eszközül választ magának. Hogy a bárka Nóé imádságának a gyümölcse-e, mint Lót megmenekülése Sodomából (1Móz 18,22), vagy Izráel szabadulása-e Mózes által (4Móz 14,12–20) – nem tudjuk. Az azonban biztos, hogy Nóé imája és magatartása kedves volt az Isten előtt (Ez 14,14). Nem csodálatos, hogy az emberek imája befolyásolja Isten elhatározását? De épp ilyen csodálatos az is, hogy mire képes az ember, ha Isten felruhazza Szent Szellemével – legyőzi a világot.

Hogy milyen nagy volt Isten bánata az emberek felett, látjuk a 7–8 versekből. A bánat nagyságát jobban megértjük, ha arra a szeretetre gondolunk, mellyel Isten körülvette az embert a Paradicsomban. S mi lett mégis az emberből? Egy torzkép, amit alig ismert fel. Az első fájdalom, amit az ember Istennek okozott, a bűneset volt. De a bűn nem szűnt meg a Paradicsommal, hanem az idők folyamán csak nagyobb és olyan lett, mint egy tenger. Ezért határozta el Isten, hogy eltörli az embert. A kis és nagy bűnök is bántják az Urat. A bűn okozta fájdalom csak Krisztus engesztelő áldozatában nyert gyógyulást. A bűn fájdalmat okoz Istennek, ezért szakítsunk a bűnnel és járjunk Istennel, mint Nóé.

Isten úgy határozott, hogy „Eltörli az embert” (7). Istennek ez a szándéka épp olyan határozott volt, mint mikor azt mondta: „Teremtsünk embert” (1Móz 1,26)! Mielőtt azonban Isten ezt az elhatározását véghez vinné, figyelmeztet és büntet a Szent Szellem által. Nóé előtt Énokot használta fel figyelmeztetésül (Júd 14–15). Énok elragadtatása nagy hatással volt az emberekre.

Eltávozása figyelmeztetés és büntetés volt számukra. Az „eltörlés” csak akkor következik be, ha minden figyelmeztetés és büntetés eredménytelen. Isten haragjának kibontakozását először figyelmeztetése előzi meg (Jel 14). Először hosszútűrését tapasztaljuk és csak azután a haragját (2Pt 3,9; Zsolt 86,15; 2Móz 34,6–7).

Isten azért akarta eltörölni az embert, mert az ember „csak test”. Hogy milyen reménytelen volt az ember állapota, azt később látni fogjuk. A test ítéletre való, s mert bennük nem volt más, csak testiség, sorsuk meg volt pecsételve. Isten ismét megítéli e világot ugyanazért a gonoszságért, mint Nőé idejében, de nem vízzel, hanem tűzzel (2Pt 3,7). Isten ítélete az ember felett féltelmetes (Jn 3,6; Ézs 1,5; Mk 7,21–23; Róm 1–3). Az ember egész indulata testi. A menekülésre csak egy lehetőség van. Újjászületni a Szent Szellemtől!

A szellem és a test között harc áll fenn (Gal 5,17). Az ember elég bátor ahhoz, hogy Isten és Igéje ellen harcoljon. Az emberben sátáni erők vannak és ezért támad Isten Szelleme ellen. A Szellem ennek ellenére továbbra is figyelmezteti és bünteti az embert, hogy megtérjen. Ezt tette Isten Nőé idejében is.

A bárka építése figyelmeztetés volt Istentől.

Nőé beszéde figyelmeztetés volt Isten ítéletére.

Nőé tiszta istenfélő magatartása vádolta a bűnös életet élő felebarátait. A Szent Szellem figyelmeztetésének eredménye, ha az ember meggyőződik életének helytelenségéről és aggodalma támad lelke üdvösségét illetően. Ennek következménye, hogy elfogadja Isten Igéjét. Fogadjuk el a Szent Szellem figyelmeztetését, menjünk be a bárkába (mely nekünk Krisztus), és mentjük meg életünket.

Isten Szellemének figyelmeztető munkája egyszer véget ér. Nőé idejében a kegyelemidő 120 esztendő volt, Ninivében már csak 40 nap.

A Szent Szellem figyelmeztetéséről komoly bizonyítékaink vannak a Szentírásban. Gondoljunk Saulra (1Sám 15,23; 28,15), Belsazárra (Dán 5), Jeruzsálemre (Lk 19,41–42) és Ézsaura (Zsid 12, 16–17). Rövidesen itt lesz az az idő, mikor Isten magára hagyja a bűnösöket (Hós 4,17).

Sokan hivatkoznak 1Péter 3,18 versére, mert ebben az engedetlenek Isten kegyelmének egy újabb megnyilatkozását vélik. Ez a remény nem változtat szomorú jövőjükön. Az első olvasásra úgy látszik, mintha Krisztus halála után lement volna a poklokra, hogy ott az engedetlen lelkeknek prédikáljon. E vers azonban nem ezt mondja. A szöveg helyes értelmezése: Krisztusnak Nőében lévő Szelleme (1Pt 1,11) egykor azoknak prédikált, akik ma fogságban vannak, de mert ezek egykor engedetlenek voltak, ítélet alá kerültek. Az Úr sosem szállt alá a poklokra, hogy ott az elveszett lelkeknek prédikáljon. Ez ellentmond a Szentírásnak. Az embereket ilyen hamis tanítással hitegetni bűn, mert könnyelművé teszi őket az üdvösség dolgában. Ma van az üdvösség napja és nem majd egykor a pokolban.

AZ ÖZÖNVÍZ OKA

1Mózes 6,1–12

Isten sosem ítél ok nélkül. Ha ítél, alapos oka volt rá. Ezt igazolják a végrehajtott ítéletek. Gondoljunk az Izráel és Júda feletti ítéletekre. Isten az ítéletek előtt állandóan prófétákat küldött, hogy fáradhatatlanul figyelmeztessék a népet a bűnre. Nőének is megmondta Isten az özönvíz okát s Nóé ezt továbbadta az embereknek. Felhívta figyelmüket a bűnbánatra. Röviden megemlítek egy-két ilyen okot.

A Szentírás elején a nemzetségtáblázatban két vonalat látunk. Az egyik a Sét féle vonal, akiket Isten fiainak hívtak és a másik az isten-

telen Kain vonala. E két csoport kezdetben két különböző helyen lakott, mert Kainnak az Isten színe elől más helyre kellett mennie. A nép gyors szaporodásával e két csoport mindig közelebb és közelebb került egymáshoz. Sét fiai hamar észrevették, hogy Kain leányai szépek. Az izléses külső, a divat ravaszsága elszédítette az Isten fiait. (Ők voltak az akkori idő jámbor és türelmes emberei.) Kain leányai rászédtek Sét fiait s mint Salamon, feleségül vették őket Isten parancsa ellenére. Nem áll fenn ez a veszély ma is? Isten fiai nem azért esnek el újból és újból, mert az emberek leányaira tekintenek? Isten Igéje határozottan tiltja ezt (2Kor 6,14). A Szentírás azt mondja az asszonyról, hogy legyen segítségül az ő férjének, de a hitetlen férjnek a hívó asszony csak akadály és fordítva. Nem borzasztó Salamon példája? Vagy Josafáté, aki fiát Akháb leányának adta? Sokakat a szenvedély és a szem kívánsága vezet e fontos lépésnél, nem Isten parancsa. Izráelben tilos volt a vegyes házasság (5Móz 7,3–4). A hideg és a meleg összekeverve langymeleg ad, melyet kivet az Úr a szájából (Jel 3,16).

Hasonló a helyzet az üzleti életben is, mikor a hívők idegenekkel társulnak, vagy kötnek barátságot. Rendszerint ezek azok a tények, melyek tönkreteszik a hívők lelki életét.

Alighogy megtörtént a vegyes házasság, megindult a visszaesés, melynek következménye a gonoszság megsokasodása lett. Eddig a gonoszság csak a kananeusoknak volt az ismertető jelle. De Sét fiai is hamar elvesztették kiváltságos helyzetüket! Így lesz az idők végén is, mert alighogy elragadtatnak a hívők, máris előretör a gonoszság. Alighogy elhagyták Sét leszármazottai az isteni vonalat, Isten máris megbélyegezte őket a gonoszság jelzőjével.

Romlottak és erőszakosak lettek (11). Az emberi életkor oly magas volt, hogy alig-alig volt

halálfélelem. Az óriások vagy Anák fiai mindent gonosz hatásuk alatt tartottak (4Móz 13,34).

Amit itt az özönvíz előtti időben látunk, az megismétlődik az utolsó időkben is. A lelki élet hanyatlása mindig nagyobb méreteket ölt. A Sárkány, az Antikrisztus és a Hamis próféta (Jel 13) közepes emberek képességét meghaladó lények lesznek, s az ő, valamint a gonosz szellemek befolyása alatt az emberek elfordulnak Istentől. De mint Nóé idejében, úgy ennek is Isten vet véget ítéletével (Jel 19,19).

Az emberek megvetették Isten világosságát. E világosság mindenkor hatalmas tényező. Ma éppúgy megtalálható, mint régen:

- a teremtésben (Róm 1,19–20);
- az emberek lelkiismeretében (Róm 2,14–15);
- a Megváltó ígéletében (1Móz 3,15);
- az elveszett Paradicsomra való emlékezésben;
- az áldozatokban, melyekben Isten az emberhez közeledett, hogy az áldozati állatok bőrrel befedje az embert. Ezért közeledett Ábel is Istenhez. A kiengesztelés vérét sem akkor, sem ma nem becsülik méltóképpen (lásd Kain áldozatát: 1Móz 4);
- abban a jelben, melyet Isten helyezett el Kain homlokán. Ez a jel mindenki által jól látható figyelmeztetés volt (1Móz 4,15);
- az emberek hosszú életében. Gondoljunk Ádámra és Methusálemre, akik együtt majdnem 2000 évig éltek. E 2000 év alatt sokszor tapasztalták Isten csodálatos gondviselését, amit el is mondtak a népnek;
- Énok elragadtatásában és prédikációjában (Júd 14–15);
- a bárka prédikációjában;
- a Szent Szellem figyelmeztetésében (1Móz 6,13; 1Pt 3,19). Megvetették az Isten világosságát és nem figyeltek a jelekre. Ha az utolsó idők eseményeire gondolunk s a Szentírásban azt ol-

vassuk, hogy az emberek nem tartanak bűnbánatot, igazolva látjuk, hogy az ember romlott természete megváltásra szorul.

Amíg Nőé nem vonult be a bárkába, Isten visszatartotta az ítéletet. A hívők a világ sói. Ha egykor elragadtatnak, a gonoszság elhatalmasodik. A hívők visszatartják a gonoszság feletti ítéletet. Tíz igaz megmentette volna Sodomát (1Móz 18,32), de csak egy volt, de ezt az egyet Isten megmentette.

A BÁRKA ÉPÍTÉSE **1Mózes 6,14–22**

A bárka építése nagy munkát jelentett Nőének s a megbízás Nőét váratlanul érte. Nagy gondot okozott és több imádságos éjszakájába került. Éljük bele helyébe mi is magunkat s próbáljuk megérteni, mit jelentett Nőének e fontos megbízatás. Hány gondolata volt, mikor csendes magányban latolgatta és vizsgálta az isteni tervet.

A bárka építésének indító oka a Zsidók 11,7 verse szerint a hit. Az isteni fenyegetés megrázta egész bensejét, mert tudta, hogy Isten nem fűj meggondolatlanul riadót. Nőé felkészült arra, hogy Istennel az ítélet napján találkozik. Nekünk is készen kell lenni, ha jön a vihar és az ár (Mt 7,24) s ezért az a feladatunk, hogy házat építsünk (2Móz 9,20–21). Ilyen nagy feladatot Isten csak azokra bíz, akiknél hitet talál.

Nőé Isten munkatársa volt. A bárkát Isten tervezte s így az ő elgondolása szerint épült. Nőé csak a kivitelező volt. Az Ige az 1Korintus 3,9–10-ben azt mondja, hogy fundamentum vetetett: mi pedig „Isten munkatársai vagyunk”! Ma a mi feladatunk, hogy mint Nőé, Isten tervén dolgozzunk, de nem a saját elgondolásunk szerint, mert ezzel kárt vallunk a „Krisztus napján” (1Kor 3,14–15)! Isten parancsa hét részből állt.

A bárka nagysága 300 x 50 x 30 sing legyen (1 sing kb. 50–55 cm).

A bárkát gófer (fenyő vagy ciprusfa) fából kell építeni. Kívül és belül be kell vonni szurokkal.

Három emeletes legyen. Több részből álljon.

Az ablak felül legyen.

Az ajtó legyen az oldalán. Nóé engedelmeskedett s mindent úgy tett, amint azt Isten parancsolta (1Móz 6,22).

Nóé nem értett a hajóépítéshez s Isten mégis őt bízta meg ezzel. Gondoljunk a Szent Sátor építésére. Isten a hegyen megmutatta Mózesnek a sátor tervét (2Móz 25,40), de ennek építőjét, Bésaléelt külön kiképzésben részesítette (2Móz 31,1–3) – betöltötte Szent Szellemével. Isten munkáin csak azok dolgozhatnak, akik megteltek Szent Szellemmel. Szolgálatunkban ismerjük el, hogy tehetségünk Istentől van (2Kor 3,5–6). Aki saját magára tekint, elcsügged, aki Jézusra néz, nagy dolgokat visz végbe. Salamon jó példa erre (1Kir 3,5–6). Ne riadjunk vissza sosem, ha Isten megbízást ad, hanem fogjunk a munkához „hittel”.

A Szentírásban nincs erről szó, de mégis felvetődik a kérdés, ki fizette a bárka költségeit? Amikor a Szent Sátort építették, Mózes „külön adakozásra” szólította fel a népet s az adakozás nagyon szép eredménnyel zárult (2Móz 25). Azt biztosan mondhatom, hogy ilyesmi itt nem történt. Sőt Nóé még ajándékot sem fogadott el a hitetlenektől, mert tudta, hogy Isten irtózik az ilyen ajándékoktól. Az adakozás csak a hívők előjoga. De ki viselte akkor a bárka költségeit? A szakemberek hamar kiszámítanák, hogy mennyibe kerülhetett. Az iparosok, akik segítettek az építkezésben, azok nem ingyen dolgoztak s nehezen tudjuk elképzelni, hogy Nóé három fiával egyedül emelte volna a hatalmas gerendákat. Nóé nemcsak dolgozott, hanem a kiadásokat is fedezte. Legyen ez bátorítás azoknak,

akik egyedül szolgálják az Urat és maguknak kell fedezni az evangéliumi munka költségeit. S ahol nem fut a kiadásokra, ott az Úr a legjobb pillanatban érkezik a segítséggel. Vannak, akik sokat áldoznak az Úr ügyéért, míg mások mindent magukra költenek. Ti, akik szorgalmasan építitek a bárkát, legyetek bátrak, mert munkátoknak jutalma van (1Kor 15,58).

Annak ellenére, hogy sokszor csúfolták és ki-nevezték Nőét – mert a Sátán kemény próbára tette mint „Júdát napjaiban” – (2Krón 36,16), elkészült a bárka. Többször olvassuk, hogy Nőé mindent megtett, amit Isten parancsolt. Sokan elkezdi a munkát, de azonnal abba is hagyják, ha nehézségek támadnak (Lk 14,28). Nem mindenki fejezi be a munkát (2Tim 4,7), vannak akik csak az eke szarvára teszik a kezüket. Sok munka kezdődik „ma”, de még ma meg is szűnik. Ezek az emberek nem kaptak parancsot Istentől a kezdésre, de nem is volt hitük, hogy befejezzék a munkát. E kettő nélkül nem jöhet létre egyetlen egy isteni mű sem.

A BÁRKA PRÉDIKÁCIÓJA

1Mózes 6,13–18

Amikor azt mondta az Úr Jézus: „Emlékezzetek Lót feleségére”, azt akarta vele mondani, hogy még elpusztulhatunk akkor is, ha a szabadulás már látható. Ez volt a helyzet Nőé kortársaival és a bárkával. A bárka Isten megmentésének előképe.

A bárka isteni elgondolás, építésének gondolata nem Nőétől, hanem Istentől származik (1Móz 6,13–14). Hasonlít a mi bárkánkhoz, Jézus Krisztushoz, mert Isten a Krisztusban örök megváltásra gondolt. Krisztus is Istentől szár-

mazik és Ő ennek az isteni gondolatnak a megnyilatkozása (Zsid 1,2-3; 1Pt 1,19-20; Jel 13,8).

A bárka isteni menedék volt az eljövendő ítélet elől. Többféle isteni menedéket ismerünk. Például: a Szent Sátor, a pászkabarány, az érc-kigyó stb. De ezek közül egyik sem mond oly sokat és mutat oly határozottan Krisztusra, mint a bárka. Nóé idejében mindenkit a halál és az ítélet fenyegetett, de mindenkinek felkínálták a szabadulást és az üdvösséget. Ez volt a helyzet Krisztus idejében és ez a helyzet ma is.

Nóét a bárka a pusztulás világából egy új világba vitte. A bárka áthidalta a kettő közötti nagy szakadékot. Így vagyunk az Úrral. Ő visz át minket a bűnös világból a mennyei örökségbe. A bárka Nóét a fáradtság és a könny hazájából a csendesség hegyére vitte. Jézus az út az atyai házhoz (Jn 14,1.6).

A bárka építése komoly prédikáció volt. Minden fa, melyet kivágott, prédikált. Minden kalapácsütés az ítéletet hirdette. Kár, hogy azok a férfiak, akik segítettek az építkezésben, nem voltak a bárkában. Hol maradtak a mesteremberek? Ama napon azt fogják kérdezni, hol az a prédikátor, hol ez a diakónus, hol vannak az imaóra vezetők és hol vannak a gyülekezeti tagok (1Kor 9,27)? Isten Nóét örnek állította a bárka melle, aki hűségesen figyelmeztette a hitetleneket a megtérésre (Ez 3,17-19). Nem így figyelmeztetett az Úr is (Mt 23,37)? Nem a halála volt a „nagy jel”, a leghathatósabb figyelmeztetés (Lk 23,31)?

Az ítélet elől a bárka volt az egyedüli biztos hely. Sokszor mondták egymásnak az emberek: nyugalom, nyugalom, nincs veszély! Az emberek nem vették komolyan az egyetlen biztos helyet. Nóé viszont olyan biztos volt a bárkában, mint Isten a mennyben, mint Izráel elsőszülöttei az öldöklő angyal előtt (2Móz 12), vagy mint Ráháb otthonában Izráel seregével szemben, mert a vő-

rös zsinór megőrizte őt (Józs 2,18–19). Nekünk nincs más biztonságunk, mint Krisztus és Igéje (Kol 3,3; 1Pt 1,5; Jn 18,9). Félelem nélkül, biztonságban tudjuk magunkat még halálunk órájában is, mert Krisztusra és elvégzett munkájára bizzuk magunkat.

A bárkának csak egy ajtaja volt. Ezen az ajtón ment be minden élő, ember és állat. Csak egy bejárata volt! A mennynek is csak egy bejárata van (Jn 10,9). Az ajtó az oldalon volt. Ki ne ismerné ezt az ajtót Jézus szívéhez, mely a Golgotán kinyílt és belőle üdvösség folyt (Jn 19,34).

A bárkának csak egy ablaka volt (6,16). Nőé nem nézhetett másfelé, csak felfelé. Nekünk sem kell a környezetünket figyelni, elég, ha egyedül Jézusra tekintünk. Izráel a pusztában csak felfelé nézett, az előtte vonuló felhőoszlopra és nem a környező száraz pusztaságra (Kol 3,2). Ha körülnézünk, leverték leszünk, ha Őrá pillantunk, lelkünk megfiatalodik, mert biztos a győzelem (Zsid 12,2).

A bárkának sok rekesze volt (6,14). Az Úr azt mondja, hogy: „Az atyai házban sok lakóhely van” (Jn 14,3). Krisztusban elég hely van mindenki számára!

Szívében és szíven (Mt 11,28).

A táboron kívül a keresztnél.

„Szeretett Fiának országában” (Kol 1,13).

A kegyelem trónjánál (Zsid 4,16).

AZ ÖZÖNVÍZ

1Mózes 7,17

Isten nem ember és nem az, aki csak fenyeget, de fenyegetését nem hajtja végre, mint ahogy azt az apák teszik gyermekeikkel. Gyönyörű verőfényes nap volt – mint Sodoma pusztulásakor (1Móz 19,23) – és senki sem sejtett semmit,

csak Nóé tudta, hogy mi fog történni. Nóé az időt figyelte, mert a 120 esztendő elmúlt.

Isten a kegyelemidőt hét nappal meghosszabbította (1Móz 7,4). Utoljára még egyszer alkalmat adott a kegyelem elfogadására. Ahogy Isten az őszinte bűnbánatért megkegyelmezett Ninivének, így vélekedett volna itt is. Isten hosszútűrését mutatta meg, mely azonban nem gyengeségének a jele, ahogy ezt a gúnyolódók gondolták. E hét nap inkább sajnálatának a megnyilatkozása volt (2Pt 3,1–10).

E hét nap alatt befejeződött az utolsó előkészület. Minden készen volt a bevonulásra, csak az isteni parancs hiányzott. Isten szolgálói mindig Isten parancsára várnak.

Minden földön élő állat (még a vadállatok is) engedelmeskedett és rendben, kettesével bement a bárkába. A szomszédok csodálkoztak ezen és elmondták ismerőseiknek. Ez volt a bárka utolsó nagy prédikációja (Ézs 1,3). De ki figyelt erre? Nóé azt gondolta, hogy ennek az utolsó prédikációnak talán lesz valami eredménye. Amikor a magasból leszálltak a sasok, Nóé azt várta, hogy a madarakat az Anák fiai is követik. Figyelte, hogy a büszke pávát nem követi egy gögös kisasszony. Amikor meglátta a kecskebakot, arra a bűnösre gondolt, akit bűneiről már megszűröl fel lehetett ismerni s kíváncsi volt, hogy ez a bűnös rájön-e arra, hogy ilyen állapotban nem halhat meg, neki meg kell menekülni a büntetéstől s bemeget a bárkába. Még a hörcsög is kibújt megtömött kamráiból. Hát az uzsorások utánozzák-e a hörcsögöt? Elhagynak-e mindent, hogy bemenjenek a bárkába? – gondolta Nóé. Tiszta és tisztátalan állatok mentek a bárkába. Vámszedők és irástudók, paráznák és farizeusok, vagy bemennek a bárkába (elfogadják Krisztust), vagy elpusztulnak (Mt 21,31–32).

Utoljára jött a tiszteletreméltó öreg 600 éves pátriárka feleségével, fiaival és menyével. Nóé

nem törődött a szomszédok gúnyolódásával, ő csak Istenre figyelt. Boldog az az ember, aki a pogány századossal nyíltan kijelenti: „Bizony Isten Fia volt” (Mt 27,54).

Amikor Nőé és családja bement a bárkába, egy láthatatlan kéz bezárta az ajtót. Ez volt az a láthatatlan kéz, mely annak idején a falra írta: „Mene, Mene, Tekel, Ufarszin’ (Dán 5,25)! Istentől bezárt ajtón belül lenni áldást jelent. A szűk kapun belül lenni annyit jelent, mint Istenben elrejtve a dühöngő viharban. Zárt ajtók mögött sokszor tapasztaltak áldást (2Kir 4,4; 1Kir 17,17). A zárt ajtók mögött lesz egykor a boldog menyegző is (Mt 25,10).

Az ajtón belül vagy az ajtón kívül, ezen múlik minden. Minthogy Nőé nemcsak tiszta, hanem tisztátalan állatok is bevitt a bárkába, az utolsó percben másokat is beengedett volna. A kívül maradtakat megzavarták a látottak. Apák, anyák, nagyapák és dédnagyapák idegesen figyelték ezt a különleges eseményt és visszaemlékeztek Nőé komoly figyelmeztetésére s most azon gondolkodnak, bemenjenek-e vagy sem a bárkába. Bemenjenek vagy kívül maradjanak? Más választás nincs. Kérdezzük meg magunkat, hol vagyunk: Kívül vagy belül?! Gondoljunk arra, ha Isten népe egyszer elvonult, akkor megkezdődik az ítélet. Ezt látjuk itt és később Lótnál (1Móz 19,22). Ha hiszünk az Ő eljövételében, akkor azt is el kell hinnünk, ami azután következik. Legyünk hű bizonyágtevők, mint Nőé, ha nem is látunk egyelőre több gyümölcsöt, mint csak a családunkat.

Mikor bezárult az ajtó, kinyíltak az ítélet kapui: „A nagy mélység forrásai”, melyek a „boszszúállás napjára voltak fenntartva” (Jób 26,8; 38,22–23). A mélység forrásai után megnyíltak az ég csatornái. Negyven napig tartott az ítélet, mely mindent elpusztított és mindent elsöpört.

Az emberek végre felismerték a veszélyt, de

későn (Lk 13,26–27). Isten bezárta az ajtót s Nóé nem tudta kinyitni. Nem volt menedék sehol, mert a vizek még a hegyek csúcsait is elborították (1Móz 7,15). Minden menedék Jézus Krisztuson és az Ő áldozatán kívül hamis (Jn 10,9). Ha a bárka megvetése már ilyen súlyos következményekkel járt „mi módon menekülünk meg mi, ha nem törődünk ily nagy üdvösséggel” (Jézussal – Zsid 2,2–3)? Menekülj Jézushoz, aki számunkra a bárka!

NÓÉ A BÁRKÁBAN **1Mózes 6,11–18**

A Szentírás a holló és a galamb kibocsátásán kívül semmit sem mond a bárka benső életéről. Nem nehéz azonban elgondolni a bárkában folyó életet. Az ítélet súlyos volt, mert minden test elpusztult, csak Nóé és családja menekült meg az özönvíz elől. A bárka építése és az igazság hirdetése nagy feladat volt Nóé számára. De Nóé nem volt tétlen a bárkában sem. Mit csinált Nóé, milyen élményei és tapasztalatai voltak a bárkában?

A bárka Nóé otthona volt, mert benne együtt volt a család. Otthona hasonlított a börtönőr otthonára (Csel 16,31), mert mindkettőben hálat adtak a kegyelemért és a megmenekülésért dicsőítették az Istent. Mindkét esetben az áldást a családfőnek köszönhatték. Ahol a család feje, az apa Isten parancsát figyeli, ott a családban látható az áldás. A bárkában békében élt együtt a család. Örültek, hogy megmenekültek és örültek az ígéretnek, hogy nemsokára új Földre lépnek. Mint a tanítványok ők is elmondhatták: „Uram, jó itt nekünk” (Mt 17,4).

A bárka nemcsak otthon, hanem szentély is volt, mert a bárkában egybegyűlt a család és imádkozott. Csodálták Istennek az emberekkel

szembeni végtelen kegyelmét. Nyolcan voltak s tőlük is meg lehetett volna kérdezni, amit az Úr kérdezett a belpoklosok egyikétől: „Hol a kilenc”? – Hol van a többi? A szófogadatlanok kívül maradtak (1Pt 3,20). Mert nem hittek, nem mentek be a bárkába (Jel 22,15). A maradék azonban belül van (Jel 22,14) s ott örülnek és ott adnak hálát Istennek. Ez a helyzet Isten Gyülekezetével is. A Gyülekezet Isten háza és Isten szentélye (1Tim 3,15; Ef 2,22–23). Itt jönnek össze a megmenekültek, az Isten gyermekei, akik ha kevesebben is vannak mint akik voltak a bárkában, ketten, vagy hárman (Mt 18,20), akkor is Istent, megmentőjüket dicsérik.

Nóé nemcsak otthonának, a családdal együtt töltött óráknak örült, hanem annak is, hogy az ima mellett dolgozhattak is. Az igazi hívók nemcsak imádkozók, hanem hűséges, szorgalmas munkások is, akik örömmel dolgoznak megmentőjükért. Az első kötelesség az ima, a második a munka. A felházban lévő gyülekezet sokáig imádkozott, de utána szorgalmasan dolgozott (Csel 2). Isten sokat bízott Nóéra, az egész teremtett világot. Ezt az egyedülálló állatseregletet mindennap el kellett látni ennivalóval. A bárkán nem volt fedélzet, de neki nem is volt ideje, hogy ott sétáljon. Nóé mindennap Istennel és Isten munkájával volt elfoglalva. Nóé példa lehet minden hívőnek (Tit 2,4). Szolgálata olyan volt, mint a mesteré (Lk 19,10).

Nóé szolgálata sokoldalú volt. Először épített, utána prédikált, majd az állatokat etette és kitisztította az istállókat. Nóé nem sétált „fekete ruhában”, hanem mint a Mester, „körülövezte magát”, hogy készen legyen mindenkor a szolgálatra (Jn 13,5). Az istállók tisztasága nem volt kevésbé fontos, mint a házi istentisztelet megtartása. Szolgáljunk mi is örömmel az Úrnak (2Kor 6,4).

A bárkában sok mindent lehetett tanulni,

különösen türelmet. Nem ez az első, amit az Úr a hozzá jövőtől követel? „Tanuljatok tőlem” – mondja az Úr (Mt 11,29). A bárka Nóénak iskola volt. Az állatok közt volt tiszta és tisztátalan, vad és szelíd s ezekkel mindennap foglalkozni kellett. De Nóé most is, mint a bárka építésekor, Istenre figyelt. Egyszer galambokat etetett, máskor kecskebakot. Etette a mérgeskígyót s vigyázni kellett, nehogy megmarja. Munkája közben gyönyörködhetett a pacsirta énekében. Hasonló iskola a mi életünk is, miután beszálltunk a bárkánkba (a bárka nekünk Krisztus)? Nem dobnánk szívesen a tengerbe a kellemetlen dolgokat és nem törődnénk Róma 8,28-cal? Szeretnénk mindig tiszta környezetben élni s kerülni a kígyók és a disznók környékét? Nóénál elég volt a kegyelem, hogy a nehéz feladatokat elvégezze s kitartott, míg az Úr a bárka ajtaját ki nem nyitotta.

Nóé a bárkát Isten terve szerint építette, de mikor felfakadtak a mélység forrásai és a hullámok átcaptak a feje fölött, jöttek a próbák, mint nálunk is a hitéletben. A vizek, melyekről Nóé oly sokszor prédikált, most körülvették őt is. Dobálhat az élet bárkit, ha Jézus karjában van, biztonságban van. A hit próbái megerősödésünket szolgálják. Ha, mint Nóé, a célra nézünk, nemsokára mi is új Földre érünk.

ISTEN GONDVISELÉSE

1Mózes 8,1-14

Az ítélet sokáig tartott. Nóé egy év, egy hónap és 27 napig volt bezárva a bárkába (1Móz 7,6; 9,13-14). Isten egy emlékkönyvbe írja gyermekei nevét (Mal 3,16) és nem feledkezik meg gyermekeinek a hűségéről, próbáiról és szükségéről. Isten ismerte Nóét és családjának vágyát a szabadság után. Hasonlóan nyilatkozott Pál a je-

lenvaló világról (Róm 8, 19). A teremtés is a bűn igája alatt nyög s a mi szabadításunk után eljön az ő szabadulásuk is. Isten megemlékezett Nóéről a szövetségért, melyet kötött vele (6,18). Megállította az esőt s ahogy a mélység forrásai isteni parancsra megnyíltak, ugyanúgy be is zártak. Isten nem feledkezik meg rólunk!

Nóé érezte, hogy a bárka biztonságot ad, benne semmi baja sem történhet, de tudta azt is, hogy a bárka csak eszköz, mely őt a régi világból az újba viszi. Ahogy Nóé biztonságban volt a bárkában, ugyanígy minden hívő biztonságban van Jézus Krisztusban (Jn 10,28). Nóé új Föld felé, mi pedig új menny felé közeledünk. Pállal együtt szeretnénk megdicsőült testbe öltözni, hogy az Isten által készített hajlékokba mehessünk (2Kor 5,1-21).

Isten nem felejtette el Nóét. Ha nem emlékezett volna meg róla mindennap újból és újból, elpusztult volna. A Sátán megsemmisítette volna a bárkát, hogy vele együtt megsemmisítse az emberiséget, hogy keresztülhúzza Isten ígétét. Ez lenne a mi sorsunk is, ha az Úr nem gondolna naponta reánk (Zsid 7,25). Isten gondviselése megmentette Nóét. Van-e bennünk Nóé vágyából valami, kívánczunk-e egy új élet után? Várjuk-e az Urat, hogy elvigyen az atyai házba? Ha Isten népében erősödik e vágy, mint Nóéban, akkor az Úr eljövetele közel van. De ahogy Isten gondolt Nóéra a bárkában, mely előképe Izrael eljövendő szorongattatásának, ugyanígy gondol majd Isten saját népére is a nagy nyomorúság idején. Úgy lesz ez mint az asszonnyal a Jelenések könyvében, akit a Sárkány a pusztába kergetett, de Isten csodálatos módon megmentette s fiát az „új Földre” vitte (Jel 12).

Isten szelet bocsátott a Földre és a szél megszáritotta a Földet (8,1). Nincs ehhez hasonló eset a megváltás történetében? A habok és a hullámok összezsáptak Jézus fölött. Isten Krisz-

tusban minden testet elítélt és vele együtt eltemetett. De Golgota után jött az isteni megemlékezés. Jézust feltámasztotta a halálból s pünkösdkor szelet bocsátott a Földre (Csel 2), mely az elszáradt csontoknak új életet adott (Ez 37).

A hó első napján Nóé „elfordította a bárka felét” s hosszú idő után ismét meglátta a Napot. Egy év után ismét rájuk sütött a Nap. Gyönyörű új évük volt! A megszabadulás és a remény új napja. Mint a Nap a bárkába, úgy süt az igazság fénye is a szívünkbe, hogy felmelegítsen, hogy új és élő reménységet adjon. „Ha a takaró és a fátyol elvételük” (Ézs 25,7), akkor lelki szemünk új, mennyei várost pillant meg.

Eddig csak Isten gondviseléséről olvastunk, most pedig arról, hogy „szólt az Isten Nóénak” (8,15). Annak ellenére, hogy a bárka nem volt kellemes emlék sokoldalú feladataival, Nóé mégsem sietett elhagyni azt. Nem maradt vissza, de nem is sietett, hanem ahogy Isten szolgájához illik, parancsra várt. Nóé engedelmes volt a bárka építésénél, a bemenetelnél s most a bárka elhagyásánál is. Nem gondolkodott úgy, ha már elmúlt minden veszély, elhagyom a bárkát! Mint Illés ottmaradt a kirendelt helyen (1Kír 17), míg Isten új utasítást nem adott. Az engedelmisség kedves Istennek.

Ahogy Isten bezárta a bárka ajtaját, ki is nyitotta. Amikor Nóé kilépett a bárka ajtaján, nem vette körül – mint mikor bement – kíváncsiak tömege. Hol maradtak a szomszédok és azok, akik segítettek a bárka építésénél? Áldozatul estek engedetlenségüknek. Nóé volt az első, aki elhagyta a bárkát, utána jött a családja és csak azután az állatok. Mindenki szabadságot élvezett az új Földön s ezért volt ez csodálatos emlékezetes nap a számukra.

AZ ÖZÖNVÍZ VÉGE
1Mózes 8,1-14

Isten elhatározása és kijelentése, hogy „minden testnek vége” – beteljesedett s az özönvíz elmúlt. Az ítélet alatt Isten gondot viselt hű szolgájáról, Nőéről.

E csodálatos hajót Isten kormányozta, mert a bárkán nem volt evezőlapát, gép vagy kormány, még csak nyitható ablak sem az oldalán. Aki kételkedés nélkül hisz Istenben, az biztos, hogy célhoz ér. Mit látunk Nőénál? Isten kormányozta a bárkát az Ararát hegye felé, mely „szent Földet” jelent. Mielőtt elhagyták volna a bárkát, még 40 napig vártak. Mikor a bárka a hegyhez ért, Nőé feljegyezte a napot (1Móz 8,4). Átadni magunkat Isten vezetésének a hit csodálatos szent művészete, mely minket is szent földre visz.

Máté 16,3-ban az Úr arra figyelmeztet, hogy figyeljünk az idők jeleire. Ezt tette Nőé. Először ablakot nyitott. A bárka ablaka a tetőn volt. Hogy az idők jeleit megfigyelhessük, tekintetünket nekünk is felfelé kell irányítani. Dániel nyitott ablaknál nézett Jeruzsálem, a remény városa felé (vö. 1Kir 8,44.48-at, Dán 6,10-zel). Az imakamra ablakán látta meg Nőé a hegyek orrát. Örömmel beszéltek egymás közt a bárka lakói az új Földről, mikor meglátták a szárazföldet. Tanuljuk meg Nőétől, hogy jó figyelni az idők jeleit, mert a hegyek csúcsai azt mutatják, hogy közel van a megváltás napja. Egyik-másik hegynek a csúcsát már tisztán látni. Például Izráel egybegyűjtésének napját (Mt 24,32). A „pogányok szorongását” (Lk 21,25). Az „Ember Fia eljövetele”-nek a pirkadását. (Lk 17,26-30). E jelek a Föld nemsokára elkövetkező új korszakáról tesznek bizonyosságot.

Józsué egykor két kémeket küldött Jerikóba (Józs 2). Itt Nőé is két kémeket küld ki a bárkából.

A holló bizalmas és okos állat, talán ezért választotta Nóé. A 3Mózes 11,15 szerint a holló tisztátalan. A szabadban hamar megtalálta azt, amit kívánt, egy vizen úszó dögöt. A dög magához vonta s mert ez megfelelt természetének, nem is ment vissza a bárkába. Vajon a holló nem képmása azoknak, akik megmenekültek az ítélettől – mint Lót Sodomából (1Móz 19, 30) –, de szívük mégis a földi kincseken csüng és gondolkodásuk világi maradt. Első látásra okosak (hívőknek látszanak), mint a hollók, de ha elhagyták a hívők társaságát, a bűn teteméből élnek. Nincs is üzenetük, nem hoznak hírt, mint a galamb (8,11). A holló mint sok megmentett lény, csak az élvezeteken csüng.

A galamb a tisztaság és az ártatlanság jelképe, sőt magának a Szent Szellemnek is (Én 1,15; Mt 3,16). Minthogy Nóé nem bízott a hollóban, galambot küldött ki háromszor egy heti időközökben. Nóé megünnepelte Isten napját, a nyugalomnapot a bárkában is, mint ahogy Dániel és barátai Babilonban betartották Isten parancsait. A galamb visszatért Nóéhoz (a nyugalomhoz) (Zsolt 116,7; 55,6). Nóé ismét várt hét napig, mert a hit türelmes. A galamb ez alkalommal egy olajágot hozott, de harmadszorra már nem jött vissza. Az olajág Nóénak nagy örömet szerzett, mert felkorbácsolta a benne lévő reményt. Róma 11,7-ben Izráel az olajfa, amely az üdvkorszak végén beoltatik. Az olajág Krisztus eljövendő országában a bőség jele. Isten az olajfát ezzel az ággal beoltja, hogy az egész világnak a Szent Szellem olajával szolgáljon.

Mikor Nóé kinyitotta a bárka tetejét látta, hogy a föld száraz, de azért nem lépett ki a bárkából. Isten zárta be a bárka ajtaját s várt míg Isten ki nem nyitja azt. Nóé sokáig várt – mint Illés az esőre (1Kir 18,43–44) –, míg Isten nem hívta.

Mindazt, amit Isten Nóéra bízott, Nóé meg-

őrizte a bárkában. Akárcsak az Úr az övéit (Jn 17,12). Ezsdrás is megmérte a kincseket, amit ajándékba kaptak és úgy adta át azokat a papoknak és a lévítáknak s ezek ismét lemérve adták tovább Jeruzsálemben (Ezsd 8,25–30). Bár csak mi is ilyen hűségesen tudnánk átadni a Báránynak a reánk bízottakat, ha majd egykor Vele találkozunk „ama napon” (Lk 19,13; Róm 12,6).

AZ OLTÁR **1Mózes 8,20**

Egy eset kivételével csak szépet és jót látunk Nőé életében. Mindenhol úgy áll előttünk, mint aki engedelmes és aki életét Istennek szentelte. Itt már új Földön látjuk s mint ezelőtt, most is tanulni akarunk tőle.

Mi volt Nőé első cselekedete, amikor elhagyta a bárkát? Nem házat épített magának, hanem oltárt az Istennek. „Keressétek először az Isten országát és minden más megadatik nektek” (Mt 6,33). Nemrégem talákoztam egy testvérrel, aki hosszú ideig munka nélkül volt. Mikor munkát kapott és megkapta az első fizetését, az első dolog az volt, hogy nagyobb összeget adott az Úrnak. Aki nem képes arra, hogy Istennek áldozatot hozzon, az vagy nem ismeri Krisztus áldozatát, vagy nem tudja felmérni szabadságának nagyságát.

A hívő előtt nyitva áll az áldozat, mely egyben kötelessége is.

Szánja oda testét (Róm 12,1).

Vigye a dicséret áldozatát Isten elé (Zsid 13,15).

A szolgálatban legyen hasonló a kiöntött italáldozathoz (Fil 2,17; Róm 15,16).

Hozzon kedves áldozatot (Fil 4,13; Zsid 13,16).

Az a szív, mely mint Dávidé Istent és áldásait tartja szem előtt, örömmel hoz áldozatot Istennek (Zsolt 116, 12). A háládatos életet az áldozat jellemzi. Nóé áldozata méltó befejezése volt a bárkában töltött időnek és gyönyörű kezdete az új életnek.

Eddig nem olvastunk Nóé áldozatáról. Nóé oltára az első, amit említ a Szentírás. Igaz, hogy olvasunk Ábel áldozatáról, de ott nincs szó oltárról. Az „imádás” (áldozat) mindig a szabadulás után következik. Egyesek, hogy szabadok legyenek, hajlandók az áldozatra, de eredménytelenül, mert „áldozni” (magasztalni, dicsőíteni) csak szabadulás után lehet.

„Az Atya imádókat keres” – mondja Jézus Jn 4,23-ban. Nóéban ilyenre talált. Minket is megtalálna? Itt Nóé, mint az Isten papja, családjával együtt az oltár körül áll és imádja Istent. Köröskörül még láthatók az ítélet nyomai, de ő és családja megmenekültek. Pap, oltár és áldozat, szó nélkül is csodálatosan beszéltek az Isten előtt. Nóé az áldozatban tartozását, háláját juttatta kifejezésre, mely egyben méltatlanságának és teljes odaadásának is a kifejezője volt. Az özönvíz nem változtatta meg az ember szívét (1Móz 8,21; Jn 3,6), de a hit az áldozathoz, a vérhez nyúlt, mely az egyetlen eszköz, hogy Istenhez közeledjünk s megálljunk előtte kegyelemben (Zsid 10,19). Nóé nem a bárkát imádta (szabadulásának eszközt) – mint ez sokszor előfordult, pl. Izráel is az érc kígyót imádta (2Kir 18,4) –, hanem az Istent.

Mikor Mária megkente az Urat, az Úr örült ennek az áldozatnak (Mk 14,1-9), hasonlóképpen örül itt most Isten is Nóé áldozatának. Isten megörvendtetése nemes cselekedet. Az Ő figyelmét nem kerüli el egyetlen áldozatunk sem (Zsid 6,10). Nóé tiszta állatokat és madarakat áldozott, melyeket a bárkában megszeretett, de Istenért lemondott róluk. Aki szereti Istent, az

nem sajnálja, ha valamit áldozni kell neki, csak az a fontos, hogy az áldozat füstje Isten előtt jó illatú legyen. Ilyen volt a filippibeliek áldozata (Fil 4,18). Jézus áldozatát Pál jó illatnak nevezi (Ef 5,2). Így van ez minden Istennek való odaadással, mely jó illat Isten előtt.

Az áldozat után Isten megígérte, hogy „nem átkozza meg többé a Földet az emberért”. Ebből látjuk, hogy az áldozat kedves volt Isten előtt (8,21). Áldozata áldás volt az utána jövő generációkra (nemzedékekre) s ennél fogva hasonlít Krisztus áldozatára, mely a világ számára a legnagyobb áldást jelentette (Jn 3,16). Isten örök időre szóló ígéretet tett (22), hogy nem bocsát többé özönvizet a Földre. Ezek után Isten megáldotta Nőét és azt mondta neki: „Szaporodjatok és sokasodjatok és töltsétek be a Földet” (1Móz 9,1).

A NÓÉVAL VALÓ SZÖVETSÉG **1Mózes 9,9**

Az özönvíz pusztítása nagy hatással volt Nőéra. S mert az emberi szív nem változott (1Móz 8,21) – katasztrófák nem változtatják meg a szívet –, Nőé félt egy hasonló ítélettől s ezért biztonságot keresett. Isten felhasználta Nőének ezt a kívánságát egy szövetség megkötésére. Mi a szövetség? A szövetség két fél egymás közti megállapodása, melyben mindkét fél jogokat és kötelezettségeket vállal. Ebben a szövetségben azonban csak Isten vállalt kötelezettséget, az ember benne való részvétele, hűsége vagy hűtlensége mindegy. Ez különben Isten magatartása minden ígéreténél. Ennek ellenére az ember mindig számíthat Isten hűségére (2Tim 2,13; Mt 5,45). E szövetségben, mely a világ végéig szól, az embernek csak jogai, Istennek pedig csak kötelezettségei vannak.

Az özönvíz után az élet újra kezdődött s eb-

ben a munkában Isten Nóét használta fel, aki így feje lett minden emberi életnek. Ádám, az emberiség ősatya elbukott (Hós 6,7). Az első szövetségekötés Ádámmal, (1Móz 1,28), a második Nóéval (1Móz 9,1) történt, de mindkettő áldással kezdődik.

Isten és az ember szövetségében mindig Isten a kezdeményező (1Móz 9,9. 11–12. 17). Isten kegyelme minden ellenszolgáltatás nélkül a szövetség részesévé tette Nóét s így Nóé bátran láthatott hozzá a Föld újjáépítéséhez.

A szövetség magában foglal embert és állatot, az egész teremtést. E szövetség nagyságát csak az Úr Jézus eljövendő országában fogjuk megérteni és értékelni (Ézs 11,6–9; Róm 19,22).

A szövetség célja az élet fenntartása volt. Az ítélet után Isten megnyilatkozása: „Nem átkozom meg többé a Földet...” (1Móz 8,21) – Nóéra megnyugtatólag hatott. Isten – aki mindent hatalmában tart – biztosítékot adott az ember jövőjére vonatkozólag.

A szövetségekötés alapját a 8. részben találjuk. Isten megérezte Nóé áldozatának illatát. Amely illat Isten szíve szerint való volt. A felelet erre a szövetségekötés, mely Isten szeretetének az emberiséggel való újbóli megújítása volt. Nóé áldozata előképe Krisztus áldozatának (Ef 5,2). Isten minden ígérete és áldása szeretetéből fakad, amely viszont Krisztus áldozatán nyugszik. Amilyen mértékben helyezzük előtérbe Krisztus áldozatát, olyan mértékben élvezzük Isten szeretetét, áldását, olyan mértékben részesülünk Isten teljességéből. Az Újszövetségnek, amit az Úr Jézus tulajdon vérével szerzett, sokkal meszebb menő következményei vannak, mert a bűn eltörlése és az Istennel való közösség helyreállítása áldozatának eredménye. Nóénál is, de különösen Krisztusnál látjuk, hogy Isten minden áldása az áldozattól függ. A kereszt a középpontja minden lelki-szellemi áldásnak.

A szövetség megvalósulását látjuk a vetés és aratás, a hideg és a meleg, a nap és az éjszaka egymást követő változásában. Látjuk az átok enyhítésében (1Móz 8,21) és az új áldásban (1Móz 9,1). A természeti erők mögött Isten áll, aki az egész világegyetemet vezeti. Az ember sokszor azt hiszi, hogy ő mindenhez ért, mindent tud, de „kenyeret” teremteni képtelen. A kenyér, a „vetés és aratás” Isten adománya, nem pedig az emberi akarat és tudás következménye.

A szövetség három dolgot követelt:

1. A vértől való tartózkodást (1Móz 9,4; 3Móz 17,10; Csel 15,20). Az ember ne egyen vért, mert a vér szent Isten előtt. E rendelkezés jóval a törvény előtt adatott s a törvény által pedig a ma élő hívőknek (Csel 15,20). Az állatok húsát megeheti az ember. A „halál utáni test” eledele lehet az embernek. János 6,53–54 verse szerint Jézus halálában táplálékot és örök életet nyerünk. Krisztus halála életet adott.

2. Az ember felelőségét felebarátjáért. Isten az embernek a fegyvert csak a világ feletti uralom képletes jeléül adta. A két gyilkost, Kaint és Lámeket nem ölték meg, itt azonban Isten már megköveteli, hogy a gyilkost a tény megállapítása után ítéljék el és öljék meg (1Móz 9,16).

3. Az emberiség szaporodását (7). A hetedik vers megisméltése annak a parancsnak, melyet Isten Ádámnak adott az 1Mózes 1,28-ban. A teremtésben Isten alaptörvénye a szaporodás. Minden élőlény magában hordja a következő nemzedéket. Minden életnek termékenynek kell lennie. Ezt az alaptörvényt alkalmazza Pál apostol a hívő életre is (Róm 7,4b).

A SZIVÁRVÁNY
1Mózes 9,12-17

A 9. rész Isten áldásáról beszél, a szövetségről, melyet Isten Nóéval kötött arra az időre míg a világ áll. E szövetség és ennek jele azt mutatja, hogy Istennek nem közömbös a Föld és annak lakói. Hogy elvegye az ember kételkedését e szövetséggel szemben s hogy a szavai iránti bizalmat megkönnyítse, látható jelet, „ívet” (szivárványt) helyezett a felhők közé. A szivárvány Isten és az ember szövetségének bizonyítéka, isteni jel.

A szivárvány az ítélet utáni kegyelemre emlékeztet. A szivárvány nem semmisíti meg a sötét felhőket, hanem megszépíti. Mi túl sokat tulajdonítunk a felhőknek, pedig azok csak az Úr „lábainak pora” (Náh 1,3). Úgy szolgálják az Urat, mint egykor a tenger, melyen az Úr Jézus járt (Mt 14,25). A szivárvány az a nagy nyitott kapu, mely a Föld és a menny között van, mintha kettészakadt kárpit lenne, mely alatt nyugodtan bemehetünk a Szentélybe (Zsid 10,19). Olyan, mint Jákób létrája, mely összeköti a mennyet a Földdel. Isten az emberrel szembeni minden cselekedetében megemlékezik e jelről (Ézs 54,9-10). A szivárvány a nagy közbenjárónak, Jézus Krisztusnak a jelképe, aki jó illatú áldozatával helyreállította a viszonyt Isten és az ember között.

A szivárvány Isten hűségének a jele. „Ívemet helyezem a felhőkbe”. Amikor Isten látja az „ívet”, a megkötött szövetségre gondol. Jó arra gondolni, hogy Isten még az eljövendő nagy nyomorúságban is látni fogja az „ívet” (szivárványt) (Jel 4,1; 10,1), különben az elkövetkezendő ítéletek elviselhetetlenek lennének (JSir 3,31-32). Isten nem feledkezik meg a szövetségről (1Móz 9,15-16). Ha a szivárvány elhelyezése a Földön már ilyen biztonságot jelent, mennyivel nagyobb

lesz az a biztonság, amikor Jézus Krisztus az Atya jobbján ül. Minél sötétebbek a felhők, annál szebben fénylik a szivárvány (2Kor 1,5). Minden gond, félelem, szenvedés, félreismerés stb. eltűnik abban a pillanatban, ha észrevettük a szivárványt. A felhők bárhol jönnék, vagy bármerre mennek, mindig Isten kezében vannak. Mi nem a felhőre, hanem Jézus Krisztusra, az új szövetségre nézünk, Aki összekötő lett Isten és az ember között.

A szivárvány szépsége a Teremtő dicsőségéről beszél (Ez 1,28). A hétféle színpompában Isten dicsőségének teljességét látjuk. Az egyes színek a számunkra fenntartott dicsőséget jelentik. Isten nemcsak kegyelmét és hűségét adja, hanem az ő dicsőségét is (Jn 17,24). Ahogy e Földről a szivárványnak csak a felét látjuk (a mennyben az egész kör látható a trón körül: Jel 10,1), ugyanígy itt e Földön mindent csak „rész szerint” látunk (1Kor 13,14; 1Jn 3,2; 1Kir 10,7). Gondoljunk a Bárány menyasszonyára, aki egykor a mennyből száll alá (mint a szivárvány), akinek szépségét ember nem tudja leírni (Jel 21). A Bárány menyasszonya ugyanazokat a színeket viseli, mint a szivárvány. A szivárvány színpompája az ő teljességét mutatja, melyet egykor mi is látni fogunk.

Ha az Úr felhőket küld, akkor ezek áldást jelentenek. Honnan jönne a korai és késői eső, ha nem volnának felhők (Jóel 2,28; Csel 2)? Ha a nyomorúság felhői vonulnak át a hívók fölött, vagy a gyülekezeten, azért jönnek, hogy áldássá legyenek. Amikor az Úr Jézus keresztje felett a legsötétebb felhők vonultak át, akkor világított felénk a dicsőség fénye a legfényesebben. Örüljünk, ha hitünk keresztüllát a felhőkön és észreveszi a szivárványt. A szivárványt azért adta Isten, hogy Jézusra emlékeztessen (Zsid 12,2). A nyomorúság felhői áldást hoznak számunkra.

Legyen számunkra minden időben és vesztélyben Jézus Krisztus az, ami a szivárvány az emberiségnek.

NÓÉ SZÓLÓJE **1Mózes 9,20–23**

Nóé élete olyan volt eddig, mint egy egyenes vonal. Az előbb említett áldozat, valamint az utána következő szövetségkötés Istennel, az áldások új korszakára következett. Nóénál is meg lehetne említeni a Seregek Ura kérdését: „Mit kellett volna még tennem” (Ézs 5,4)? Milyen nagy a különbség a mostani és az ezelőtti Nóé között. S aki mint Nóé, már régen ismeri az Urat, nem fedez fel önmagában ehhez hasonló sötét árnyakat, melyek komoly önvizsgálatra kell, hogy serkentsenek? E részben Nóé bűnével foglalkozunk, hogy megtanuljunk: „Vigyázzunk és imádkozzunk, nehogy kísértésbe essünk”!

Nóét ismét a mindennapi életben találjuk. A nagy élmények, mint a bárka építése, prédikációi, az özönvíz, a bárkából való kivonulás, a jó illatú áldozat és a szövetségkötés már mind a háta mögött vannak. A nagy áldásokat is a mindennapi élet követi. Nóének is hozzá kellett látnia a föld megműveléséhez, a szántásához és a vetéshez. Annak ellenére, hogy Nóé öreg volt, nem volt tétlen, hanem tovább dolgozott, mint vincellér. Nóé ebben is példa, mert az igaz hívők nem naplopók.

Nóét munka közben a Sátán megkísértette. Ahhoz joga volt, hogy a termésből egyen (1Kor 9,7). Figyeljük meg, hogy a bornak az első alkalommal való említése milyen szomorú körülmények között történt. Lehet, hogy ez a nap, mikor Nóé lerészegedett, különleges ünnep volt. Vagy oly nagy volt a szüret, hogy hálaadó napot tartott? Talán évfordulója volt annak a napnak,

amikor bement, vagy kijött a bárkából? Teljesen mindegy, hogy és mint történt, tény, hogy Nóé mértéktelen volt. Ádámot, az emberiség első atyját a gyomra vitte bűnbe, Nóét, a másodikat a toroka (Lk 21,34). Nóé az özönvíz előtt úgy állt a bűnösök ezrei előtt, mint a szikla a tengerben s most egyedül fekszik a sátorban részegen. Mi volt itt a hiba? Mint a legtöbb esetben, úgy itt is, nem vigyázott és nem imádkozott (Mk 14,38). Nóé ivott és részeg lett. A részegséghez jött még a tisztátalanság. A bűn ritkán jön egyedül, és legtöbbször e két bűnt együtt találjuk. Mezítenül fekszik – mint Ádám – Nóé a földön. Nóé, aki egyedüli uralkodója volt a Földnek, nem tudott magán uralkodni. Nem élhetünk folyton a múlt áldásaiból, ha még oly nagyok is voltak, mint amiben Nóé részesült. Mindennap újra és újra fel kell fegyverkeznünk. Legyen e történet figyelmeztetés a komoly életre, mert Isten minden bűnt feljegyez. A Szentírás azoknak a bűnét sem hagyja ki, akiket Isten szeretett. Hűen írja le az ő hibáikat is, ami azt bizonyítja, hogy a Biblia a Szent Szellem munkája. Ha a Bibliát emberek írták volna, akkor ilyen sötét foltot nem írtak volna bele.

Nóé sosem ébredt fel még életében úgy, mint ama reggelen (24). Fiai ruháival volt betakarva. Amikor ezen gondolkodott és érdeklődött, visszaemlékezett arra, ami előző nap történt. Nóé szégyellte magát és bűnbánatot tartott. Bűne mindnyájunk számára komoly figyelmeztetés (1Kor 10,11; Ef 5,18; 1Pt 5,8). Sátorában Nóé úgy sírt bűne miatt, mint később Péter.

Ha Nóénak az ezek utáni jóslatát olvassuk – mely a mai napig fennáll –, azt látjuk, hogy Nóé hamarosan ismét Isten eszköze lett. Minél nagyobb és mélyebb a bűnbánat, annál gyorsabb és alaposabb a helyreállítás. Sosem mondhatott volna Nóé ítéletet Kám felett, ha előbb nem ítélte volna el önmagát.

A bűnnel szembeni kétféle álláspontra szeretnék rámutatni. E két álláspont különösen Nóé fiainak az állásfoglalásában jut megszívlelendő módon kifejezésre.

Kám (Kám feketét jelent). Gyanútlanul ment Kám atyja sátrába. Kám nem tehetett arról, hogy atyját részegen és mezítelenül találta. Bűne az ügy intézésében rejlik. Anélkül, hogy apját betakarta volna, tovább adta az esetet. Kám cselekedetével először apja iránti tiszteletlenségét mutatta ki – akit pedig tisztelnie kellett volna –, másodszer pedig érzékiségét. Csak érzéki emberek adják tovább a mások szégyenét. Tisztán mutat itt rá a Szentírás arra, ami kezdettől fogva visszatetsző volt (2Sám 1,20).

Sém és Jáfet. Figyeljük meg, hogy viselkedtek ezek. Háttal mentek a sátorba egy kabáttal a kezükben és betakarták Nóét, hogy ne lássák annak mezítelenségét. Ehhez nem kell magyarázat. Lelkiismeretünk figyelmeztessen, vagy emlékeztessen arra, hogy a mások bűneivel hogy bánunk, úgy mint Kám, vagy mint két testvére? Milyen szívesen viszik széjjel az emberek a bűnt és a szégyent! De amit vet az ember, azt aratja is. Felfedjük, elmondjuk, vagy a szeretet kabátjával takarjuk be testvéreinket és annak vétjét (1Pt 4,8)? Ha Kám szerint cselekszünk, átok lesz a jutalmunk, fordítva azonban Sém és Jáfet áldása.

NÓÉ JÖVENDŐLÉSE ÉS HALÁLA **1Mózes 9,24–29**

Szomorúan kell visszagondolni arra, ami Nóéval és családjával történt. Látni kellett hogy a bűn milyen mélyen gyökeredzik az ember szívében. Mégis az esetet más oldalról nézve azt mondhatjuk, hogy minden rossz ellenére valami jó is származott belőle. Amiképpen a paradicsomi bűneset alkalmat adott Istennek az első ígéretre

(1Móz 3,15), úgy a Nóé családjában lévő bűn is alkalmat adott egy olyan jövődölésre, mely világtörténelmi jelentőségű lett. Régi hitének erejében áll ismét előttünk Nóé s megjövődöli utódainak fejlődését, ami a Sátán akadályai ellenére is valósággá vált és válik.

Nóé középső fiához fordul e szavakkal: „Átkozott Kánaán” (9,25). Kám negyedik fia Kánaán volt (10,6). Ez az átok kíséri a kananeusokat, mely az Ezeréves királyságig szolgaságra rendelte őket. A kananeusok ma Afrika őslakói s Afrika még ma is a legsötétebb földrész. Az afrikaiak legnagyobb része rabszolga volt szinte napjainkig. Afrika volt a rabszolgaság hazája.

A Sátán azonnal megmozdult és erőfeszítést tett, hogy az átkot feloldja és Isten tervét keresztülhúzza. Nimródban, aki kananeus volt (10,8), jó eszközre talált, s így a kananeusok Nimród alatt magukhoz ragadták a hatalmat. E tény sok világosságot vet a Róma 1,18–22-re.

A kananeusok egykor uralkodó nép voltak. Isten csodálatos vezetéséhez tartozik, hogy megengedte, hogy a sémiták magva, Ábrahám, Izsák és Jákób utódai több mint 400 évig a kananeiták (Egyiptom) szolgálatában legyenek (Zsolt 1,5; 23). Izrael Egyiptomból való kivonulásával a kananeusi uralom hatalmas csapást szenvedett. Isten szemszögéből nézve a dolgot ez volt az első jel a kananeusok összeomlására, mert már Dávid és Salamon idejében a sémiták uralkodtak.

Sém, Nóé legidősebb fia (5,32), akire az ígélet nagyobb súlya esik. Azért reá, mert a két testvér cselekedeténél ő volt a vezető s az Írás így említi: Sém és Jáfet (9,23). Nóé azt mondja: „Áldott az Úr, Sémnek Istene” (9,26). Mikor Nóé itt az idők végtelenjébe tekint, megoldódik utódainak minden problémája. Ha az igaz sémita Jézus Krisztus átveszi az uralmat a Földön, akkor Jáfet Sémnél fog lakni.

Jáfet utódai nagy területen élnek s végül Sém hajlékában laknak. (Jáfet ósátyja az északi és nyugati népeknek.) A kettő közül ez az utolsó áldás a nagyobb. A Dávid és Salamon alatti sémita uralom nagy megrázkódtatáson ment keresztül, mert Salamon halála után az ország két részre szakadt s megszűnt a babilóniai fogság idején. Az uralom most Jáfet kezébe került, aki addig uralkodik, míg az igazi sémita Jézus Krisztus el nem jön, hogy uralmát átvegye. Isten Jáfetet használja fel, hogy elérje célját. Az emberiség történelme egy teokrácia felé halad, melynek uralkodója a sémita Jézus Krisztus lesz.

Nóé halálhíre rövid (28–29), de az élet, melyet a halál lezárt, hosszabb volt. Élete tele volt odaadó szolgálattal, munkával és áldással. Megmentette önmagát és családját, mellyel az emberiség megmentője lett. 950 éven keresztül hordta keresztjét, mert sokat szenvedett a körülötte élő pogány népektől. Nóé élete gyönyörű példája a hűségben kitartó életnek. Lélekben sírja fölött állva azt mondja a Szentírás: „Hitben haltak meg mindezek” (Zsid 12,13). De azt is mondja, hogy „Istennel járt Nóé” (1Móz 6,8), ami az alapja egy boldog hazatérésnek. Azt olvassuk, hogy Nóé az „igazság hirdetője” volt (2Pt 2,5) s a „hitből való igazságnak örököse lett” (Zsid 11,7). Ez tette életét és tesz minden életet értékessé. Halálára el lehet mondani e zsoltárt: „Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála” (Zsolt 116,16).

NÓÉ A HIT BIZONYSÁGTEVŐJE

Zsidók 11,7

Az első, ami Nóéban látható: a hit. Ez helyes, mert „hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni”. A Zsidók 11. része a hithősökről beszél s ezért a hithősök győzelmi oszlopsorának is nevezik. A

hithősök mindegyike Istennek egy-egy üdvöngöletét fejezi ki.

Az apostol azt mondja, hogy a hit a „nem látott dolgokról való meggyőződés”, az embernek a láthatatlanhoz való viszonya. Ilyen hittel mutatott be Ábel „becsesebb áldozatot” Istennek s így nyerte el az igaz ember címet. Áldozott, mert felismerte, hogy a bűn zsoldja a halál. Hit által nyert Ábel igazságot s Énok hitével már az „Istennel járt”. A hit lépcsőfokai először az igazság elnyerése, másodsor az Istennel való járás és harmadsor az elragadtatás. Énok élete az eljövendő ítéletre figyelmeztet, mely elől elragadtatott. Énok a Gyülekezet előképe. Őt követi Nóé, aki Izráel előképe, mert Izráel is mint Nóé, nagy nyomorúságon megy keresztül, végül megtartatik s jutalmul az „új Földre” lép.

Nóében az isteni figyelmeztetés szülte a hitet. Nóé Istennek az özönvízről történt kijelentéseit hittel fogadta. Ilyen hitre van ma is szükség. Mi is a Nóé idejéhez hasonló idöket élünk s az ítélet az ajtónk előtt áll. Világot mozgató eröknek a küszöbén állunk. Isteni hatalommal, mint Illés, és szent komolysággal, mint János kell bizonyságot tennünk arról, ami nemsokára bekövetkezik (1Tesz 4,13–18; Zsid 9,28), a Gyülekezet elragadtatásáról, és az Úr napjának és haragjának eljövételéről (1Tesz 5,1–3).

A hit területe a „láthatatlan”. Semmi sem látszott lehetetlenebbnek, mint az özönvíz. De Nóé mégis úgy cselekedett, mintha rövid idő múlva bekövetkezne. Nem habozott, mint Lót, nem akart egy napot sem veszíteni. Az a lélek, aki meggyőződött arról, hogy az ítéletkor Istennel találkoznia kell, kegyelmet nyer és mint Nóé, arra az útra lép, mely a szabadulás felé vezet.

„Nóé hit által tisztelte Istent”. A hit gyümölcse az Isten tisztelete volt. Nóé nem volt felületes. Mint az igazság prédikátora, szent alázattal állt Isten előtt. Isten kijelentései részére kész té-

nyek voltak. Szent komolysággal tekintett mindenkor Istenére. Lelkét az eljövendő ítélet töltötte be. Az idő hossza (120 esztendő), vagy a gond nélküli élet nem hátráltatta a bárka tervszerű építését.

Nóé „hit által készített bárkát”. A hit engedelmessé tette Nóét. Az igaz hit azzal foglalkozik, amit megismert. A hit Istenre hallgat és elviseli a fáradságot, a szégyent, a megvetést, a csúfolódást és a gúnyt. Nóé mindezt átélte a pogányok között (2Pt 2,5). Az Úr közeli eljövételének egyik jele a hitetlenség s minél jobban közeledünk az ítélet felé, ez annál nagyobb lesz. Jézus kijelentése szerint Nóé napjai megismétlődnek. Az emberek gondolkodásukban és beállítottságukban teljesen Nóé napjaira hasonlítanak.

Nóé „kárhoztatta e világot”, és nagy kegyelemben részesült. Családjával együtt megmenekült az özönvíz elől. Az igaz hit eredménye mindig a lélek üdvössége (1Pt 1,9). Minden test elpusztult, de a hit csodákat látott. Ha egy családfőnek nagy a hite, az az egész családnak áldást jelent (Józs 2,12–13; 6,22–25). A nagy hit nem nyugszik meg addig míg Sém, Kám, Jáfet és feleségeik meg nem menekültek.

Nóé hite „elítélte a világot”. A világ gúnyolódása nem tudta meggyőzni. Olyan helyzetben volt, mint Pál apostol, akinek meg volt feszítve a világ és ő is a világnak (Gal 6,14). E világban volt, de nem e világból való (Jn 17,15–16).

Nóé hit által „az igazság örököse lett”. Amikor Isten bezárta Nóé mögött a bárkát (1Móz 7,1), olyan helyre zárta, ahová ítélete nem juthatott el. „Nóé hitt az Úrnak és ez tulajdoníttatott néki igazságul” (1Móz 16,6). A bárkában nem érhetette el őt a bűn feletti ítélet. Ez a sorsa mindazoknak, akik Krisztus Jézusban vannak (Róm 8,1).

* * *

Krisztus hét szava a kereszten

GEORG R. BRINKE

Fordította és átdolgozta
SZABADI GUSZTÁV

* * *

BEVEZETÉS **KRISZTUS HÉT SZAVA A KERESZTEN** **Lukács 23,33–49**

Érdeemes és fontos foglalkoznunk ezzel a témával!

Akiről szó van, az az Isten (2Kor 5,19). De hogy szenvedhetett az Isten? Úgy, hogy Fiában emberré lett (Jn 1,14; Fil 2,8)! Ha a hét szót a Biblia sorrendjében veszem, akkor Máténál kezdem. De hamar rájövünk arra, hogy a Szentírásban elsőnek említett „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem”, nem az első, hanem a negyedik szava az Úr Jézusnak. Máté és Márk csak ezt a negyedik szót említik, mert ők egyenesen a szenvedés közepébe viszik az olvasót. Hívó szemmel nézve a negyedik szóé az elsőbbség s így én is ezt veszem elsőnek.

1. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem” (Zsolt 22,2; Mt 27,46; Mk 15,34), a vezeklés szava, mert kiérezni belőle a szenvedést, melyet bűneinkért vállalt a kereszten. Az Úr Jézus e kijelentése alapigazság az Isten üdvtervében, amelyet ember megérteni képtelen. A harc, mely e szóban rejlik forró volt, melegebb, mint Nabukodonozor kemencéje. Jézusnak azonban nem volt segítője és pártfogója. Itt is látjuk, hogy az Úr Jézus földre jövetele teljesen értünk való

áldozat volt. Krisztus negyedik szava az egyedüli, melyet két evangélista említ. (A többi hatról csak egy-egy evangélista beszél.) Tartalma a többi fölé helyezi.

E szó érinti az ember Isten előtti bűnösségét, melyből az Úr a kereszten megváltást szerzett. Ez az egyetlen a hét közül, mely ószövetségi idézet (Zsolt 22,2). Amikor az Úr ajka a kereszten kiejtette e szót, akkor volt szenvedéseinek a legmélyebb pontján, ekkor itta ki a keserű pohár utolsó cseppjét. Ekkor ment a mélybe, a bűnösöknek Istentől való elhagyatottságába. Ekkor helyezte Isten bűnünket Őreá (2Kor 5,21). E felkiáltás megrendítette a hallgatókat, mert ők is megéreztek a hangból az egyedüllét fájdalmát. Ezért sietett közülük egy oda és kínálta meg ecettel (Mt 27,48). E három órában testében hordta bűneinket. Közvetlen ezek után ismét világosság lett, a kárpit a szentélyben kettéhasadt és az út szabad volt Isten felé (Zsid 10,22). A bűn foglyait foglyaivá tette, mert a Pokol és a halál kulcsai a kezében voltak.

2. *„Atyám bocsásd meg nekik”* (Lk 23,34) a következő Ige bibliai sorrendben. Krisztus engesztelő halála bűnbocsánatot hozott mindenki számára. Áldozata által szerzett bűnbocsánatot, mert vér nélkül nincs bűnbocsánat. E felkiáltás kegyelem mindenki számára. A kereszten Jézus első gondolata az volt, hogy imádkozzon azokért, akik őt keresztre feszítették.

3. *„Bizony mondom neked, ma velem leszel a Paradicsomban”* (Lk 23,43). Ebben az Igében látjuk az Úr irgalmasságát a latorral szemben. A kiengesztelés és a bűnbánat folytán a lator is méltó volt a Paradicsomra. Nagy volt a lator világossága! Lelki szemével évezredekkel előre látott s látta, mikor a mellette haldokló Jézus ismét eljön és uralkodik e világon, mely országnak ő is polgára akart lenni. A kegyelem felülmúlta kérését e kijelentésben: „Ma velem le-

szel a Paradicsomban”. Kijelentés ez, de egyben vigasztalás mindnyájunk számára, mert tudtul adja a hívőnek a halál utáni tartózkodását (Fil 1,21–24).

4. *„Asszony ímhol a te fiad... ímhol a te anyád”* (Jn 19,26–27). E szavak a benne lévő szülői szeretetről tanúskodnak. Miután az üdvösség kérdése mindenki számára elkészült, Jézus a családi problémák felé fordul. Jézus édesanyjáról gondoskodik, akit János ez órától kezdve magához fogad. A fiú a kellő pillanatban gondoskodott édesanyjáról. Minek lássa az édesanya azt a sok kint és fájdalmat, ami most következik; a háromórás kimondhatatlan kínokat, a sötétséget, a halált és a dárdadófést az oldalába? Milyen kedves és szeretetteljes gondolat ez az Úrtól, aki bár elviselte a legnagyobb szenvedést, de az anyja előtt ezt titkolni akarta.

5. *„Szomjúhozom”* (Jn 19,28). Személyes szenvedése, szomjúsága és kívánsága az utolsó helyet foglalja el. E szó, „szomjúhozom”, jellemző János evangéliumára és a Jelenések könyvére, mert mind a kettőben sokszor van szó a szomjúságról és az élet vizéről. A lelkek utáni szomjúság csak a fájdalomkiáltás után: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem”, volt hallható!

6. *„Elvégeztetett”* (Jn 19,30). Ismét egy Jánosra jellemző szó (Jn 17,4). E szó volt a pecsét elvégzett munkájára. Elvégezte azt a munkát, amit így jellemezett: „Nem tudjátok-é, hogy nekem azokban kell foglalatot lennem amelyek az én Atyámnak dolgai” (Lk 2,49).

7. *„Atyám a te kezébe teszem le az én szellememet”* (Lk 23,46), Jézus utolsó kiáltása. Jézusnak a kereszten mondott hét szavában kétszer fordul elő: „Atyám”, az elsőben és az utolsóban és kétszer „Istenem”, a középsőben. Jézus tökéletes munkája az Atyát dicsőítette. A munkát, melyet az Atya rábízott, ezekkel a

szavakkal fejezte be: „Atyám a te kezébe teszem le az én szellememet” – s ezzel szellemét az Atya kezébe tette.

1. „ATYÁM BOCSÁSD MEG NEKIK...”
Lukács 23,34

Krisztus hét szava mindig kedves elmélkedés volt azoknak, akik Őt szeretik. Van ebben valami érthető, mert sehol sem árad szeretete úgy felénk, mint éppen a keresztről, ahol helyettünk szenvedett. A kereszten, a megsebzett sziklából örök élet forrása folyik felénk.

E szóban Jézus bizonyosságot tesz istenfiúságáról, mert Istent Atyámnak szólítja. Ez a megszólítás határozta meg egész életét (Mt 11,25–26; Jn 11,41; Lk 22,42 stb.) s a kereszten való viselkedését. A szégyenteljes kereszt sem tudta a „Fiú” vallomását megváltoztatni, vagy az Atya iránti bizalmát megrendíteni. Tegyen a Szent Szellem minket is képessé arra, hogy „Abbát”-t, azaz „Atyám”-at kiáltsunk az élet nehéz pillanataiban.

E szóban Jézus másokért imádkozik. Mi is imádkozunk másokért? De Jézusnak ez volt és ez ma is az önkéntes vállalkozása! Nagy eredményeket ér el az, aki mögött az áll, aki az ég és Föld urát „Atyjának” nevezi (Mt 11,25), azt akinek az Atya minden hatalmat megadott (Jn 17,2) és akit minden időben meghallgat (Jn 11,42).

Jézus könyörgött:

- a) Az övéiért (Jn 17,11).
- b) Barátaiért Lázár sírjánál (Jn 11,41).
- c) A gonosztevőkért, ellenségeiért (Ézs 53,12).

Az imádságban bűnbocsánatért esedezik másokért. A haldokló „Ember Fia” megbocsátást

kér ellenségeinek, mert a szeretet legnagyobb cselekedete a megbocsátás.

Jézus akkor fohászokodott az Atyához, mikor keresztre feszítették, amikor a test súlya fájó, sajgó sebeket szakított húsába. Ehhez járult még a csúfolódás és a gúnyolódás. E sok fájdalom között mégis tudott imádkozni másokért. Ha a mennybemenetelkor imádkozott volna így, akkor e szavaknak nem lett volna ilyen nagy jelentősége.

„Mert nem tudják, mit cselekszenek”. A tudatlanságot enyhítő körülménynek tekintette. Ez a tudatlanság nyitva hagyta az utat a menekvárosba (4Móz 35), amelybe mindenki menekülhetett, ha nem gyilkolt szándékosan. Ez volt az egyetlen mentség, melyet Jézus számukra felhozhatott. Jézus itt saját példája szerint cselekedett (Lk 13,6–9). Még egyszer gondjaiba veszi a fát, hogy gyümölcsöt teremjen. Péter pünkösdkor a zsidókat vádolja azzal, hogy meggyilkolták Jézust, de hozzá teszi, hogy ezt tudatlanságból tették (Csel 3,1). Hasonlóképpen szólt Pál is (1Kor 2,8; Csel 17,30), hogy meg nem tért állapotában tudatlanságban cselekedett (1Tim 1,13). Milyen összehasonlíthatatlanul nagy a különbség Jézus és ellenségei között. A szenvedő, a megcsúfolt, a meggyötört, az ellenség tudatlanságát hozza fel mentségül, enyhítő körülményként bűneikért. Valószínűleg István is ebből tanult (Csel 7,59).

Jézus könyörgése meghallgatásra talált. Észre lehetett-e venni az imameghallgatást? A bűnbánat és a megtérés jelei nem voltak láthatók, sőt ellenkezőleg, tovább folyt a gúnyolódás. Az imameghallgatást nem abban kell keresni, ami megtörtént, hanem abban, ami nem, vagy ami még nem történt meg. Ha Isten erre a cselekedetre az Ő hatalma szerint adott volna választ, akkor haragja lesújtott volna az ellenségre (4Móz 21,4; 16,32; 2Kir 1,10–12). Ez azonban

nem következett be s ez az imameghallgatás következménye. Erre a könyörgésre vezethető vissza a pünkösdkor megtért nagy sokaság és a papok, akik a keresztre feszítésnél is ott voltak. Szép eredménye ez az imameghallgatásnak. Legyünk mi is ilyen kitartók a könyörgésben.

Az Ézsaiás 53,12-ben ígért ígéret beteljesedett. Ezáltal e prófécia nagyobb hitelt kapott. Krisztus és minden, ami vele történt azt igazolja, hogy Isten nem hazudott, Benne az összes ígéretek: „Igenek és ámenek”.

Krisztus e szóban igazolta tanítását (Mt 5,44). E szavakkal tanított és megmutatta a legjobb utat. Ő volt valóban a szeretet hírnöke (1Kor 12,31). A szeretet tanítását cselekedeteivel igazolta, különösen a keresztfán. Jézusnál nem volt különbség a tanítás és a gyakorlat között.

2. „MA VELEM LESZEL A PARADICSOMBAN” Lukács 23,43

Körülbelül 700 évvel előbb Ézsaiás próféta megjövendölte, hogy Jézus a „bűnösök közé számláltatik” (Ézs 53,12). E jövendölés teljesedett be a Golgotán. Bátran mondhatjuk, hogy azóta sokan tértek meg e lator hite alapján. A keresztre tekintve látjuk:

Jézus imájának első eredményét. Még mindig az első szó hatása alatt állunk. Alig hangzott el: „Atyám bocsásd meg nekik” s máris halljuk, hogy a lator imádkozik (Lk 23,43)! A gyilkosban történt hirtelen változás határozottan Jézus imádságának az eredménye. Az Atya meghallgatta fia kérését és megnyitotta a lator szívét. Ő is egy volt azok közül, akik nem tudták, mit cselekedtek? Az Úr csendes magaviselete gondolkodásra készítette őt. A kereszten látjuk:

Helyettesünket. Az Úrban és a latorban egyenként helyetteseinket látjuk. Az Úr miat-

tunk, bűnösök miatt került ítélet alá s a lator bennünket bűnösöket képvisel. Ha tudni akarjuk cselekedeteink értékét, elég, ha a kereszten Jézusra tekintünk, aki azért halt meg értünk, hogy bűneink büntetését magára vegye. A kereszten látjuk:

Az utat Isten felé. „Én vagyok az út”, mondta egykor önmagáról és ez az út most nyitva állt a lator előtt. Ez az út a latort Istenhez vezette. De hogy jutott el idáig?

a) Bűnbánat által. Mert őszintén bevallotta: „Mi ugyan méltán, mert cselekedetünk méltó büntetését vesszük”. A lator e bűnvallásban elismerte bűnei nagyságát.

b) Az Úrban való hit által. „Uram emlékezzél meg rólam” – kérte az Urat. Ebben érezni, hogy nem volt számára más menekvés, mint az Úr. Hitt abban, hogy aki mellette függ a kereszten, az Isten előtt befedi őt.

c) Jézus szavaiban való hit által. Az Úr e kijelentését: „Bizony mondom neked: Ma velem leszel a Paradicsomban”, kész ténynek vette s ezért üdvözült. Előttünk áll egy példaszerű megterés. Ez legyen szemünk előtt, ha lelkeket mentünk. A kereszten látjuk:

Krisztust, a megmentőt (Zsid 7,25). „Mert azért jött az Embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19,10). Sok embert megmentett már s most e latort menti meg a kereszten. Számára senki sem csekély, hisz a bűnösökért halt meg s bűneinket testében vitte fel a fára. Meggyőzően látjuk ez esetben szeretetét és megváltó hatalmát. A gúnyt és csúfot figyelmen kívül hagyta, nem felelt rá, de egy bűnösnek a kiáltására azonnal megnyílt a szíve és megmentette. Mindenkinek örül, aki hozzá jön. A kereszten látjuk:

A lator világosságát. Egy időpont sem volt alkalmatlanabb Jézusban hinni, mint éppen mikor a kereszten függött. Ha a lator Lázár feltá-

madásánál hisz az Úrban – mikor sokan hittek Benne –, nem csodálkoznánk. De most hisz Jézusban, mikor Jézus mindenkitől megvetve haladlik a keresztfán. Mikor már senki sem figyelmezteti őt arra, hogy higgyen. Mikor nem hall hitről szóló prédikációt és mindezek ellenére felismeri Jézust és hisz Benne. Hitt:

A halál utáni ítéletben: „Az Istent sem féledé”? Bűnei sokaságában: „Mi ugyan méltán, mert cselekedetünk méltó büntetését vesszük”.

Jézus ártatlanságában: „Ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett”.

Jézus istenfiúságában, mert Urának nevezi Jézust.

Jézus eljövendő királyságában: „Ha eljössz a te országodban”. Gyermekien hitt Jézusban. Semmit sem tudott felmutatni, sem jó cselekedetet (csak rosszat), sem jámborságot, sem áldozatot, vagy jóra való törekvést. Hitt abban, hogy a hit elég az üdvösséghez, hogy az érte járó váltságdíjat most fizeti ki érte Jézus. Hitt az Úrban, mint személyes megváltójában. A keresztre tekintve látjuk:

A megmentés feletti örömet. Ha a latornak a hit békét és örömet jelentett, bűnvallása az Úrnak szerzett örömet. Jóleső érzés volt az Úrnak a lator megtérése és bizonyágtétele. E lator, mint Nikodémus hitt e kijelentésben: „Bizony...” Minthogy a tanítványok hite csődöt mondott, mert szétszéledtek, a latornak e hite kétszeresen jólesett az Úrnak s bizonyágtétele boldoggá tette Őt. Elismerte, hogy Jézus az Isten Fia, megcáfolta a tömeget, a főembereket, a másik latort és e kijelentésével: „Ez pedig semmi méltatlant nem cselekedett”, beismerte, hogy a bizonyágtétel a bizonyágtévőt boldoggá teszi (Róm 10). A kereszten látjuk:

A hit teljeseését. Még a kereszten függött, mikor érezte hitének gyümölcsét, az üdvösséget. Az ígért Paradicsom nyitva állt előtte. Itt adja

tudtukra az Úr, hogy hol van a lélek, míg a test a sírban pihen. Nem tudatlan állapotban, hanem „Nála” (Csel 7,59; Fil 1,21). Kimondhatatlanul nagy a kegyelem, mely által olyan emberek, mint a lator, te vagy én, egy összehasonlíthatatlan dicsőségben és közösségben élhetünk az Úr Jézussal, Isten Fiával örökkön-örökké.

3. „ASSZONY, ÍMHOL A TE FIAD”

János 19,26

A bánattól mélyen lesújtva állt Mária a kereszttel alatt. Ő, az „áldott az asszonyok között”, úgy érezte magát, mint a Moáb mezejéről hazatért Naómi, aki így szólt: „Ne hívjatok engem Naóminak, hívjatok – inkább Marának, mert nagy keserűséggel illetett engem a Mindenható” (Ruth 1,20). Máriának is kijutott a keserű pohárból. Érezte lelkében a szegeket, mint mély sebeket és az Úr meggyalázása pokoli kínokat jelentett számára. Sajnos nem tudta befedezni szeretett fiát, mint Rispa (2Sám 21,1–10). Mégis bátran áll a kereszttel alatt, mert bizik fia ígéreteiben (Mt 20,17–19).

Menjünk gondolatban a Golgotára, ahol különféle csoportokat találunk. Először az írástudókkal és a főpapokkal találkozunk, akik gúnyolódásukkal mások fájdalmába tapostak. Nem messze tőlük voltak a katonák, akik minden részvét nélkül osztották szét az Úr Jézus ruháit. Egész egyedül állt egy római százados, aki Jézust figyelte a kereszten. Egy másik csoportban van Mária, Jézus anyja – aki a legközelebb állt a szenvedőhöz – nagy gyászban és szomorúságban. A vesztőhelyre nem szoktak menni asszonyok. De hova nem megy egy édesanya fiáért? Sok édesanyai szív tört már össze gyermekei bűnös élete miatt. Mária itt áll fia kereszttel alatt, aki mindig alázatos volt (Lk 2,51). Római keresztre feszíteni tiltva volt és átkot je-

lentett egy izráelitának (5Móz 21,25). Ezt a borzalmas megaláztatást senki sem tudta úgy átérezni, mint éppen ő.

Jóleső érzés volt az Úrnak ez a kis csoport a kereszt alatt. Annak ellenére, hogy az Úr várta a keresztet, a tanítványok viselkedése nagy fájdalmat jelentett számára. Fájt, hogy a tanítványok a Gecsemánéban elaludtak (Mk 14,37). Mindenki megbotránkozott benne és szégyellték Őt (Mt 26,31–56). Csak János tért vissza és csatlakozott a három asszonyhoz. Ők voltak az utolsók a keresztnél és az elsők a sírnál. Érdemes volt végig ott maradni, mert Mária ezáltal nyert új gondviselőt, Jánost pedig itt érte a nagy megtiszteltetés.

Az Úr engedelmes volt a haláláig a törvény szerint is (2Móz 20,12; Ef 6,1–2). A szülői tisztelet több mint az engedelmesség. Mikor Jézus haldoklott, édesanyjára gondolt és ezáltal nyilvánvalóvá vált jellemének, egyéniségének nagysága. Sok csodát tett titokban, de az édesanyjára nyíltan gondolt. Miközben minden idők legnagyobb művét viszi véghez, nem feledkezik meg fiúi kötelességéről sem. Dávid annak idején, amikor ő maga a legnagyobb nyomorúságban volt, elsősorban szüleit látta el (1Sám 22,3). Fontos prédikálni erről a kereszten elhangzott kijelentésről, mert a gyermekek sokszor engedetleneek, nem törődnek szüleikkel, nem írnak nekik, nem látogatják őket és főleg, mert nem gondoskodnak róluk. Sokan azt vélik, hogy elég, ha a szülőket addig segítik, míg meg nem házasodtak s ezzel lerótták minden kötelességüket. Jézus halála után is gondoskodott anyjáról.

A Simeoni jóvendölés beteljesedett (Lk 2,34–35). A legnagyobb kiváltságok legtöbbször a legnagyobb áldozatokkal vannak egybekötve. Mária a legkiválóbb asszony volt az asszonyok között, de a legeslegjobban megalázott is. Itt biztosan Simeon szavára gondolt, mert a kereszt

alatt tényleg tőr fürta át szívét. Az ő fia, akinek születését angyal, Gábrriel jövendölte meg és akit anyai szeretetével átkarolt, a megvetettek fáján függ. A barátok kételkedni kezdtek Benne, a tanítványok elhagyták, nemzete megvetette, de ő kitart mellette tőrrel a szívében.

Szóljunk egy pár szót Jézus hagyatékáról is. Az előbb a latornak adta azt az ígéretet, hogy vele lesz a Paradicsomban. Most azokra gondol, akik még a földön vannak. János legyen édesanyjának gondviselője. Jézusnak 12 éves kora óta nem hallunk semmit Józsefről, lehet hogy közben meghalt. Most haldokló anyjáról gondoskodik. Kicsi a száma azoknak a hívőknek, akik hűségesekek a földi dolgokban. Könnyen keresztülnézünk szüleinken és a velük szembeni kötelességeinken. Könnyen találunk kifogást és megfélekedzünk az Úrnak Lukács 16,10–12-ben elhangzott szaváról. Jézus szegénysége nem volt ok arra, hogy anyját elhanyagolja. Jézus hagyatéka mindenek fölött gazdag volt. Édesanyjának gondviselőt adott, a Gyülekezetnek vétét, a juhoknak életét, a katonáknak ruháit, a sírnak testét és az Atyának a szellemét adta.

Jánosban segítőkészség volt. Szívesen segített vagy szolgált Jézusnak mindenkor. Hogy milyen elégtételt és megnyugvást jelentett Jézus szava számára, mutatja, hogy milyen jól intézte el a feladatot. A szegénység nem lehetett kifogás. Nekünk is lehetnek ilyen kiváltságaink (Mt 25,30)!

Követendő példák e leckében:

Az Úr engedelmes volt a keresztalálíg (Ef 6,1–2).

Az asszonyok és János utolsók voltak a keresztnél (Zsid 10, 39).

János szeretettel viselte gondját azoknak, akiket szeretett (Mt 25,40).

**4. „ÉN ISTENEM, ÉN ISTENEM, MIÉRT
HAGYTÁL EL ENGEM?”****Márk 15,34**

A hét szó közül, mely Krisztus ajkáról elhangzott a kereszten, ez a negyedik. E negyedik, a középső jelenti szenvedéseinek a mélypontját. A Szentírás csak e negyedik szónál mondja, hogy „nagy fennszóval kiáltott”. A kiáltás lelkének szomorúságáról tesz bizonyosságot, az elhagyatottság érzéséről. Amikor ostorozták, vagy töviskoszorúval koronázták, szidalmazták, gúnyolták és keresztre feszítették, nem panaszkodott, mert az Atya vele volt. De most, amikor a háromszor szent Isten előtt mint elítélt áll, amikor a sötétben, Istentől elhagyatva volt, ekkor érezte a lélek kimondhatatlan fájdalmát, az egyedülletet, a sötétségben a bűnökért a büntetést.

„Miért hagytál el engem?” – kiált fel az Úr! Talán nem mindig teljesítette az Atya akaratát (Jn 8,29)? Az Atya két ízben tett bizonyosságot mindenki előtt: „Ez az én szeretett Fiam” (Mt 3,17; 17,5; Mk 1,11; Lk 3,22; 2Pt 1,17). Még a Gecsemánében is röviddel ezelőtt azt mondta: „Ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint Te”. Hogy a tanítványok elhagyták és megbotránkoztak benne, azon nem csodálkozott, mert ezt előre megmondta (Mt 26,31). De miért hagytál el Te engem? – volt a Fiú szomorú panasza.

Ha e kérdésre felelni akarunk, akkor a feleletet a Szentírásban kell keresnünk. Itt szó szerint vehetjük a Szentírás szavait: „Oldd le saruidat lábadról, mert a hely, melyen állsz, szent föld” (2Móz 3,5). Hogy az Úr egyedül maradt, ennek többféle oka van, de a válaszban csak a legfontosabbakra szorítok. Egyedül maradt:

Mert a Golgotán ő volt a váltságdíj értünk (1Tim 2,6). Mi mindnyájan foglyok voltunk, a Sátán foglyai, akiket megkötözött a sötétség láncával – mint egykor Izráelt a Fáraó (2Móz 5,2).

De Jézus engesztelő áldozatot hozott, s váltságdíjat fizetett (Ézs 53,11): „Átokká lévén értünk” (Gal 3,13). A háromórás sötétség és a rettenetes felkiáltás mutatja az értünk fizetett árat. Isten elfordult Fiától, „mert tisztábbak szemei, hogysen nézhetnék a gonoszt” (Hab 1,13). Jézus szeretetből fizette ki az utolsó fillérig az ember tartozását. Ilyen lesz az elveszettek kiáltása is, akik majd sötétségben jajgatás és fogcsikorgatás közt élnek (2Tesz 1,9; Jel 20,12; Mk 16,16). Elhagyatottság és szomorúság lesz annak a sorsa, aki e drága váltságdíjat nem fogadta el.

Mert engesztelő áldozat lett értünk (1Jn 2,2; 4,10; 2Kor 5,21). A Paradicsom kapujában a kérubok és a „villogó pallós lángja” rámutat arra, hogy a bűn hová juttatta az embert: távol Istentől. A templom kárpitja jelképezte, hogy tilos volt a belépés a Szentek Szentjébe. Ennek szep-lőtelen tisztaságát mutatja az, hogy a szeráfok orcájukat eltakarták Isten szentsége előtt (Ézs 6,2). Isten szentsége és igazsága csak egy kijelentést ismer a bűnössel szemben: „Távozzatok tőlem” (Mt 25,41). De itt a Bárány áll helyt értünk és kiengesztelést szerez az Isten és ember között. Itt az Úr – bűneinkkel megterhelve – találkozik a háromszor szent Istennel és elszenvedi „a bűn zsoldját, a halált” (Róm 6,23).

Mert Jézus szeretetből életét adta értünk (Jn 15,13). Jézus szeretetből fakadó cselekedetei mindig jó hatással vannak reánk. Megcsodáljuk, amint pusztán szeretetből megkeresi és hazaviszi az eltévedteket. Megcsodáljuk azt a szeretetet, mely a bűnösökért eltúrte a nép véneitől a megvetést, mely azokat, akiket az emberek eltaszítottak, akik mélyre süllyedtek, mint a samáriabeli nő, vagy a Lukács 7,37-ben említett asszony – megmentett. Megcsodáljuk, ahogy szereti övéit (Jn 13,1; 11,5) és különösen, hogy elmondhatjuk Pállal: „Aki szeretett engem” (Gal 2,20). Itt a sötétség órájában áll szeretetének

csúcspontján. Miattunk élte át az Istentől való rettenetes elhagyatottságot, melyet nem ő, hanem mi érdemeltünk volna. Minden hullám öszszecsap felette (Zsolt 42,8). Ez volt az a rettenetes óra, melyről már előzőleg megemlékezett: „Most az én lelkem háborog” (Jn 12,27). Saját kárára esküdött, de nem bánta meg (Zsolt 15,4), és megfizette azt, amivel nem tartozott (Zsolt 69,5).

Mert az Írásnak be kellett teljesednie. A Zsoltár 22,2 verse jövendölés arra nézve, hogy eljön az idő, amikor az Úr elhagyatva érzi magát Istentől. Itt látjuk ennek a beteljesedését. Jézus azért jött, hogy az Írás beteljesedjék (Mt 5,17; Lk 24,44). Ebből következik, hogy a Szentírás nemcsak ígéreteiben értékes, hanem a mondottak komolyságára való tekintettel is minden részletében helytálló.

Mert megsemmisítette a halált (2Tim 1,10; Zsid 2,14). A halálfélelem rabszolgái maradtunk volna (Zsid 2,15), ha az Úr a halált meg nem semmisíti. Azóta a halál a hívő számára csak elválás, egy búcsúzás, mert Krisztushoz megy (Fil 1,21–23). Ez a halál többé nem jelenti azt, hogy a kárhozatban kell maradnunk (Zsolt 16,10). Helyettünk érezte Jézus a halál és az Istentől való elhagyatottság fájdalmát és engedelmessége által megtanulta megismerni azok sorsát, akik őt elutasítják.

5. „SZOMJÚHOZOM!”

János 1,28(25–30)

Milyen különösen hangzik, hogy aki a samáriabeli nőnek azt mondta: „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha, örökké meg nem szomjúhozik” – most maga kiált: „Szomjúhozom”! Aki a sziklából vizet fakasztott (1Kor 10,4), aki a szomjúhozókat magához hívta (Jn 7,37), maga kiáltja most: „Szomjúhozom”!

A szomjúság volt az Úr Jézus utolsó fájdalma, mert nemsokára elhangzott a nagy győzelemkiáltás: „Elvégeztetett”!

Jézus még a kereszten is önzetlen volt. Első szavában az ellenségei, a másodikban a kereső bűnös, a harmadikban az övéi s a negyedikben az Isten iránti nagy szeretete jut kifejezésre. Ez az első eset, hogy magára gondol. Ő nemcsak tanította, hanem élte is, hogy: „Keressétek először az Isten országát és az ő igazságát...” (Mt 6,33). Mint Sámson, ő is csak a győzelem után érezte, hogy szomjazik (Bír 15,14–19).

Jézus is olyan ember volt mint mi. A pászka, az utolsó vacsorától kezdve nem evett. Gondoljuk meg, hogy e huszonnégy óra alatt mennyi mindent élt át. Gondoljunk a súlyos harcra a Gecsemánében, ahol vért izzadt, a véres hátára, a töviskoronára, a vérveszteségre a keresztrefeszítésnél, a Nap hevére, a seblázra és végül a kimondhatatlan benső gyötrelmekre (Péld 17,22b). A minden forrás teremtője kicserepesedett ajakkal függ a kereszten és így kiált: „Szomjúhozom”!

A szenvedésről szóló próféciák beteljesedtek, csak egy hiányzott még – hogy szomjúságát enyhítse –, az ecettel való megkinálás. E szomjúság a 69. zsoltárban is mint utolsó szenvedése van megemlítve: Jézus halálában is a Szentírás szavait töltötte be. A 69. zsoltár 21. verséig már minden beteljesedett, csak a 22. vers várt még beteljesedésre. Mikor ez is megtörtént, akkor kiáltotta: „Elvégeztetett”! Ő az, aki az első zsoltár szavai szerint élt: „Éjjel-nappal törvényéről gondolkodott”.

Isten utáni szomjúságát az Úr az előbb elhangzott szavakkal bizonyította („Én Istenem...), Az Isten dicsőítése és üdvtervének teljesítése volt szívének vágya (Zsolt 42). Minthogy tápláléka is az volt, hogy annak akaratát teljesítse, aki őt küldte, úgy a szomjúsága is. Szomjúhozott,

hogy Isten akaratát, Igéjét teljesítse. A sötétség három órára elválasztotta Istentől s most annál szomjasabb volt. Nagy volt a vágya Istennel lenni. Aki Isten után szomjúhozik, az ugyanúgy szomjúhozik embertársai után is.

Hasonló szomjúság kínozza, mint annak idején a samáriabeli nővel való találkozáskor, aki nek azt mondta: „Adj innom” (Jn 4,7), de arra gondolt, hogy adja át neki a szívét. A világ szomjúhozik. Ezért hajszolja az örömöket és az élvezeteket s elfelejti, hogy csak Jézus az egyedüli, aki megszüntetheti a szomjúságot. Jézus szomjúhozik szeretetünk és odaadásunk után. Jézus azt kéri, oltssuk szomjúságát. Ezért írta Pál apostol Filemonnak: „Bizonyára testvérem jótéményt várnék tőled az Úrban” (Filem 20). Legyünk mi is készek azonnal, mint Dávid katonái, akik a legbátrabb cselekedetre is készek voltak azonnal, hogy királyuk szomját enyhítsék (2Sám 23,15–17). Törjünk keresztül mi is a gátak sokaságán, a közömbösségen és menjünk a betlehemi kúthoz, merítsünk onnan, hogy enyhítsük királyunk szomjúságát. Bárcsak minket is gyötörne az utána és az elveszett lelkek utáni szomjúság.

A szomjúság általános emberi érzés. A szerencse, a pénz, a könnyű szórakozás, a túlzott sport stb. után való futás és törtetés, vagy a külsőséges, Jézus nélküli vallásos életben elmerülőknél is a János 4,13-ban olvasható mondattal felelünk: „Aki ebből a vízből iszik, az újra megszomjazik”. Csak az, aki itt kiáltotta: „Szomjúhozom”, ismeri és tudja ezt a szomjúságot enyhíteni és enyhíti is (Jn 4,14). Aki a szomjúságot adta, az meg is tudja szüntetni (Zsolt 42; Mt 5,6; 11,28). Jöjj és igyál!

Lukács 16,24-ben azt olvassuk, hogy a szomjúság az elveszettek gyötrelme, de az Úr, aki így kiáltott: „Szomjúhozom”, megszabadított ettől a gyötrelemtől.

6. „ELVÉGEZTETETT!”
János 19,30

Hat nap alatt teremtette Isten az eget, a Földet és az embert. A kereszten elhangzott hatodik szó azt jelenti, hogy a megváltás műve befejeződött. Örömujjongás volt a mennyben, félelem és rettegés az alvilágban, mert megtört és elvéteztett a Sátán hatalma. Amit Ádám elvesztett engedelmességével, azt az Úr visszanyerte engedelmisségével. Az Úr ezzel az egy szóval többet mond, mint az ókor összes bölcsei. Figyeljük meg mi volt az, amit elvégzett.

Kibékített az Atyával (1Jn 4,10; Lk 19,10; Zsid 10,5–10). Amit eddig az áldozatok sokasága nem tudott megszerezni, azt ő véghez vitte áldozatával. Az ő vérének más az ereje és a hatása, mint Ábel vérének. Nála nagyobb a biztonság, mint Nőé bárkájában. Az a víz, mely oldalából folyik, jobban csillapítja a szomjúságot, mint az a víz, mely a pusztában a sziklából folyt. Mindezt nem kell mást tenni, mint örömmel elfogadni a megváltást.

A Krisztus áldozatára vonatkozó ószövetségi jóvendölések már beteljesedtek. Csak egy-két dolog hiányzott; Szellemének kibocsátása (Zsolt 31,5–6), oldalának felnyitása (Zak 12,10), csontjainak meg nem törése (Zsolt 22,17) és a gazdagok mellé jutás kínos halál után (Ézs 53,9). Különben már minden beteljesedett. A Bárányt Isten „eleve elrendelése szerint” megölték (Pt 1, 19–20; Jel 13,8). A jóvendő dolgok előképei és árnyai Benne beteljesedtek. Nincs többé szükség arra, hogy magam segítségét keressem, hogy megjavítsam önmagam, hogy iparkodjam erőmön felül cselekedni. Az embernek csak hinnie kell abban, hogy Krisztus áldozata elég. Feltekinthetünk az Atyához és mondhatjuk: „Elvégeztetett” minden, hogy üdvözüljek.

A pohár (Lk 22,42), a „keresztség, melytől

igen szorongattatott”, elmúlt (Lk 12,50). Nyelv nem tudja kimondani és toll nem tudja leírni azt, amennyit értünk szenvedett. Teste-lelke a kínpadra volt feszítve. Az Úr többször említette ezt az órát (Jn 2,4; 3,14; Mt 16,21; Lk 9,31). Aki elment mellette, láthatta szenvedését (JSir 1,12). Most már ez is elmúlt, a bűnös kezeztől nem kell többé szenvednie, Isten végzése beteljesedett (Csel 2,23).

Jézus azért jött, hogy betöltse a törvényt (Mt 5,17), s a kereszten a törvény megszegőként szenvedett. „Átokká lett értünk s megváltott a törvény átkától” (Gal 3,13; Róm 10,4; 6,14). „Szívünk tiszta a gonosz lelkiismerettől” (Zsid 10,22), mert Isten követelését Jézus kifizette. Isten a törvény betartását követelte és Jézus mint helyettesünk engedelmeskedett Istennek és teljesítette helyettünk. Jézus új helyzetet teremtett Isten és az ember között.

A Sátán ma már legyőzött ellenség (Jn 12,31; Zsid 2,14) és mi szabadok vagyunk (Kol 1,13). Hittel ellent állhatunk a Sátánnak (Jak 4,7). Ha Krisztus ismét megjelenik, megkötözi a Sátánt és a tüzes tóba veti (Jel 20,10). Minden hívó tudja, hogy Krisztus legyőzte a Sátánt s ha bűnünk még olyan hatalmas is, nem félünk, mert hiszünk a Megmentő vérében.

Még van bennünk bűn, de nem rajtunk (1Pt 2,24). Bűnünk Órajta van s ennek bizonyítéka feltámadása (Róm 4,25). A feltámadásban Isten bebizonyította, hogy az áldozatot elfogadta. Hogy Krisztus elfoglalta helyét az Isten jobbján, bizonyítja, hogy megtisztulásunk érvényes (Zsid 1,3). Pünkösdkor dicsőült meg, aki feltámadt a Szent Szellem által.

A kereszthalállal megnyílt az út az Atyához. Jézus visszatért és élvezte az Atya örömét (Ézs 53,11; Zsolt 16,11). De az az öröm a miénk is, mert mikor mindent elvégzett, abban a pillanat-

ban megnyílt számunkra is az atyai házba vezető út (Zsid 10,22). Szenvedéseinek első gyümölcse a lator volt, aki ebben a dicsőségben már részt vett. Mindenkinek, aki mint a lator hisz Őbenne, szabad bemenetele van az Atyához, mert Ő mindent „elvégzett”!

**7. „ATYÁM, A TE KEZEDBE TESZEM LE
AZ ÉN SZELLEMEMET”
Lukács 23,46**

A sötétség elmúlt, a bűnökért való áldozat megtörtént és a kiengesztelés befejeződött. Miután az Úr mindent elvégzett, hazament. Örömmel néz ismét az Atya szemébe. Isten felmagasztalta Jézust, mert alázatos és engedelmes volt a halálig.

Jézus életét és halálát vizsgálva mindenhol tökéletességet látunk. Hogy a kereszten hét szava hangzott el, nem kevesebb és nem több, bizonyítja isteni tökéletességét s hogy ez a hét szó, hét ígéretnek a beteljesedése, igazolja, megerősíti e tényt:

Az első szó: „Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek” Ézsaiás 53,12. versének a beteljesedése. Mint főpásztor könyörög mindenkiért. Ez szeretetének legszebb megnyilatkozása.

A második szó: „Bizony mondom neked, ma velem leszel a Paradicsomban”, Máté 1,21-nek a beteljesedése. „Mert Ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből”. Elveszi népének bűneit. Mint király, mindenkinek kegyelmet ad.

A harmadik szó: „Asszony, ímhol a te fiad”, Lukács 2,35-ben Simeon prófeciájának a beteljesedése. Gondoskodik anyjáról, gondoskodik mint egy családapa, szeretete nem feledkezik meg senkiről sem.

A negyedik szó: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem”, a 21. zsoltár 2. versének prófeciája.

Az ötödik szót: „Szomjúhozom”, megtaláljuk a 69. zsoltár 22. versében.

A hatodik szó: „Elvégeztetett”, igazolja a 22. zsoltár 32. versét.

A hetedik szót ugyancsak a zsoltárokból találjuk a 31,6-ban. Tökéletesen áll előttünk az ő halálában is.

A haldoklók általában már csak susognak, de Ő az ő erejének teljességében hangosan kiáltott. A munka befejeződött. Leteszi életét, mint ahogy arról bizonyosságot is tett a János 10,18-ban. Alázatosan nyújtja oda fejét az Atyának. Ugyanabban a pillanatban ezer és ezer pászkabáránynak lehetett hallani a hangját, mert ebben az időben ölték le a pászkabárányt. Minden zsidó családban egy pászkabárány hajtotta fejét a halálba. Az isteni tökéletességnek milyen csodálatos találkozása.

A Fiú a megváltás árát – életet életért – az Atya kezébe teszi. Ő maga volt az ár. Íme Atyám most a Te kezébe teszem az én szellememet és az Atya elfogadja. A csodák csodája, túlradó kegyelem, összehasonlíthatatlan szeretet dolgozik ott a javunkra. Értünk ment a halálba. A bűnös először meghal és azután megy az ítéletre. Ő először ment az ítéletre és azután a halálba (Zsid 9,27).

A tizenkét éves Jézus beszédét a templomban az „Atyával” kezdte (Lk 2,49). Amikor megkezdődtek szenvedései a Gecsemánéban, akkor is így szólt: „Atyám! Ha akarod...” (Lk 22,42) és a kereszten az első és az utolsó szava szintén az „Atya” volt. A kereszten kiejtett két Atyám között hat órai súlyos szenvedés volt. Akit ő atyjának nevez, az nekünk is atyánk lett általa s ez az atya minket is hasonló szeretettel szeret, mint ahogy őt szerette (Jn 17,23). Ő az, aki gondoskodik rólunk a Krisztusban (Fil 4,19). Hat órán keresztül a bűnösök kezében volt (Mt 17,22–23; 26,45). Most, hogy mindent elvégzett, átadja

magát az Atyának, mert nem akar többé szenvedni a bűnösöktől, hanem engedi, hogy az Atya felmagasztalja őt (Fil 2,9–11). Egykor a bűnösök kezében volt, de nemsokára a bűnösök lesznek az ő kezében. Egykor azt mondták: „El vele, feszítsétek meg”, de nemsokára ő mondja: „Távozzatok tőlem”. „Kezedben vannak a te szentjeid” (5Móz 33,3) s ez öröm számunkra és szükséges, mert enélkül semmit sem cselekedhetünk (Jn 15,5). Ezt mondja Pál is a 2Timóteus 1,12-ben. „Mert tudom, kinek hittem és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra”.

Abban a pillanatban, mikor Jézus Szellemét az Atya kezébe tette, az Atya elfogadta s ezt csodákkal pecsételte meg.

a) A templomban a kárpit kettészakadt (Mt 27,50–51). A szolgálatot végző papok megijedtek, mikor meglátták; beláttak a Szentek Szentjébe és nem haltak meg. Az út nyitva volt, megnyílt a Menny felé (Zsid 10,19). A válaszfal ledőlt és mi bemehetünk oda, ahová útnyitóként előrement Jézus (Zsid 6,19–20).

b) A föld megremegett és a sziklák megrepedtek. A kereszten megverték a „kősziklát”, megütötték, keresztüldöfték és az megnyílt. Az ó oldalából folyik az élet vize minden szomjazónak (Mt 27,51; Jn 19,34).

c) A sírok megnyíltak. A halottak is kivették részüket a bizonyágtételből. Elmondták hozzátartozóiknak Krisztus megváltó munkáját, hogy a halálnak nincs uralma már, mert Krisztus legyőzte azt (Mt 27,52).

Megízlelte mindenkiért a halált (Zsid 2,9). Ha mi is békességben akarunk meghalni, úgy nekünk is szükségünk van az Atyára, aki örök biztonság (Jn 10,29), aki megtart minket a világ végezetéig (1Pt 1,5).

Szembetűnő Jézus lelki nyugalma szenvedéseiben. Aki életét az Atya kezében tudja, nem fél

a gonosztól, még ha „a halál árnyékának völgyében is jár” (Zsolt 23,4). Ezt a lelki nyugalmat élvezte a három férfi a tüzes kemencében és Dániel az oroszlánok vermében. Aki Jézushoz hasonlóan az Atya akaratát cselekszi és bízik az Úrban, az a legnagyobb szenvedésben is részese lesz ennek a nyugalomnak. Örömmel mondjuk el akkor a Zsoltárral a dicséretet: „Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kősziklája és az én örökségem Te vagy ó Isten mindörökké” (Zsolt 73,26)!

* * *

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
2003-ban megjelent könyvei**

- Roy, K.: Napországban + Három barát
Junker, R.: Jézus, Darwin és a teremtés
Közelebb Hozzád! (áhítatos könyv)
Hählke, Ch.: A Tízparancsolat (kifestőkönyv)
Inrig, G.: A Bírák könyve
Gibson, O. J.: A keresztyén hit alapjainak tanulmányozása – 2. kötet
Spurgeon, C. H.: 1500 bölcs gondolat
Mackintosh, C. H.: Te és a házadnépe
Tatford, F. A.: Jákób fiai
Schmidt-Eller, B.: Hannelore útja folytatódik
Spurgeon, C. H.: Elvégeztetett!
A zárba illő kulcs – 3. kötet
De Koning, Ger.: Amikor a szülők szenvednek...
A gyermekek a maguk útját járják }
Kuhley, H. J.: Elfeledkezett-e könyörölni Isten?
Mi a célod? – 3. kötet
Remmers, A.: A Biblia képei és szimbólumai
Boddenberg, D.: Kérdéseim – Isten válasza
Batten–Ham–Sarfati–Wieland–Gitt: Kérdések a kezdethez
Kausemann, J.: Sámson, Izráel bírása
Liebi, R.: Beteljesedett prófécia +
Világtörténelem Dániel próféta látomásában
Lüscher, A.: Boldogok, akik sírnak...
Langenberg, H.: A galatákhöz írt levél
Nem kímélték életüket
Saunders, J.: A maradék Isten házáért +
Dávid sátora
Roy, K.: Az újra megtalált paradicsom +
Végre otthon

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
2003-ban megjelent könyvei**

- Roy, K.: Napországban + Három barát
Junker, R.: Jézus, Darwin és a teremtés
Közelebb Hozzá! (áhitatos könyv)
Hählke, Ch.: A Tízparancsolat (kifestőkönyv)
Inrig, G.: A Bírák könyve
Gibson, O. J.: A keresztyén hit alapjainak tanulmányozása – 2. kötet
Spurgeon, C. H.: 1500 bölcs gondolat
Mackintosh, C. H.: Te és a házadnépe
Tatford, F. A.: Jákób fiai
Schmidt-Eller, B.: Hannelore útja folytatódik
Spurgeon, C. H.: Elvégeztetett!
A zárba illő kulcs – 3. kötet
De Koning, Ger.: Amikor a szülők szenvednek...
A gyermekek a maguk útját járják }
Kuhley, H. J.: Elfeledkezett-e könyörölni Isten?
Mí a célod? – 3. kötet
Remmers, A.: A Biblia képei és szimbólumai
Boddenberg, D.: Kérdéseim – Isten válasza
Batten–Ham–Sarfati–Wieland–Gitt: Kérdések a kezdethez
Kausemann, J.: Sámson, Izráel bírása
Liebi, R.: Beteljesedett prófécia +
Világtörténelem Dániel próféta látomásában
Lüscher, A.: Boldogok, akik sírnak...
Langenberg, H.: A galatákhöz írt levél
Nem kímélték életüket
Saunders, J.: A maradék Isten házáért +
Dávid sátora
Roy, K.: Az újra megtalált paradicsom +
Végre otthon